அருள் உரை

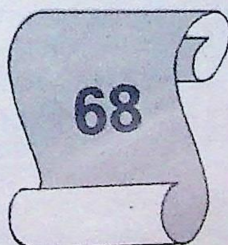
68

ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை

விகடன்

வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: டிசம்பர், 1993.

பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

குரு

உயிரோடு ஒட்டிவைக்க வேண்டும்

இப்போதும் நம் பண்டைய சாஸ்த்ரங்களில் ரிஸர்ச் என்பது கொஞ்சம் நடக்கத்தான் நடக்கிறது. ஆனால் அது 'அகாடெமிக்'காக, ஸமூஹ வாழ்க்கையோடு ஒட்டாமல் நடக்கிறது. 'பேப்பர்' படிப்பது, 'தீஸிஸ்' எழுதுவது, 'ஸெமினார்' 'ஸிம்போஷியம்' என்று நடத்துவது, 'ஸ்காலர்'கள் என்று பொறுக்கி எடுத்த சிலபேர் மட்டும் 'டிஸ்கஸ்' பண்ணுவது, அப்புறம் நூறு இருநூறு என்று விலை வைத்துப் புஸ்தகமாகப் போட்டு லைப்ரரிகளில் வைத்து அந்தப் புஸ்தகங்களில் சிலந்தி கூடு கட்டுவது; புஸ்தகம் ரிலீஸ் ஆகிறபோது விழா நடத்தி மந்த்ரிகளும் ஜட்ஜ்களும் நம்முடைய கல்ச்சரைப் பற்றி லெக்சர் செய்வது, பத்திரிகைகளில் பெரிசாக புஸ்தக விமர்சனம் செய்வது, அப்புறம் கொஞ்சம் காலத்தில் பேசியவர்களும் எழுதியவர்களுமே அடியோடு மறந்துபோய் விடுவது – என்பதாகத்தான் இப்போது நடந்து வருகிறது. இப்போதைய 'ஸெட்-அப்'பில் நம்முடைய பண்டைய வித்யைகளுக்காகவும் ச்ரமம் எடுத்துக் கொண்டு இப்படி ஆராய்ச்சி, விவாத மஹாநாடு, நூல் வெளியீடு என்றெல்லாம் நடத்துகிறார்களே என்று அவர்களைப் பாராட்ட வேண்டும் என்றாலும் (அவர்கள்) செய்வது 'நிரக்காமல்', ஸமூஹத்திலே வேர் பிடிக்காமல் கொஞ்ச காலத்திலேயே எடுபட்டுப் போய் விடுவதைச் சொல்லாமலிருக்க முடியவில்லை. இப்படியில்லாமல் இவற்றை ஸமூஹத்தின் உயிரோடு ஒட்டி வைக்க வேண்டும். அதற்கு இவற்றிலேயே தங்களுடைய உயிரும் வாழ்க்கையும் கலந்து போய்விடும்படியாகப் பண்ணிக் கொள்ளும் குரு – சிஷ்யப் பரம்பரை ஏற்பட்டால்தான்

முடியும்!

நம்முடைய சாஸ்த்ரங்களை நிஜமாகவே காப்பாற்ற வேண்டுமென்றால் அவற்றிலுள்ள விஷயங்களை மாத்திரம் புஸ்தகம் போட்டு லைப்ரரியில் வைப்பதில் ப்ரயோஜனம் இல்லை. அப்படியே இந்தப் புஸ்தகங்களை யாராவது படித்துத் தெரிந்துகொண்டு, இப்போது நடக்கிற ரீதியிலேயே மேலும் ரிஸர்ச் பண்ணி, மேலும் புஸ்தகங்கள் போடுவதாக வைத்துக் கொண்டாலும் அதனால் நிலைத்து நிற்கிறதாகப் பயன் எதுவும் விளையாது. புஸ்தகப் படிப்பால் பெறுகிற வெறும் விஷயஞானமென்பது எத்தனையோ தப்புகளுக்கும், விபரீதத்துக்குமேகூட இடம் தரலாம். அல்லது வீணாகப் போய்விடலாம். நம் தேசாசாரப்படி உருவான இவ்விஷயங் களை நம்முடைய தேசாசாரத்தின்படியே ஏற்பட்டுள்ள சாஸ்த் ரிய முறைப்படி, மாணவனுக்கு வினயம், புலனடக்கம், மற்ற ஒழுக்கங்கள், உயர்குணங்கள், ஈச்வரபக்தி முதலியவற்றோடு கலந்து கொடுத்தால்தான் அவனுக்கும் ச்ரேயஸ் ஏற்பட்டு, அவனால் உலகுக்கும் க்ஷேமம் உண்டாகும்.

இதற்கு ரொம்பவும் தலைசிறந்த வழி குருகுலக் கல்வி. உண்மையான குருகுல முறையைக் கடைப்பிடித்து, குருவுடைய அறிவோடு அருளையும் சேர்த்து வாங்கிக் கொண்டு வித்யாப் யாஸம் பெற்றால் எல்லாக் குறைபாடுகளும் போய்விடும். ஸெக்யுலர் எஜுகேஷன் (லௌகிகக் கல்வி) கூட இம்மாதிரி ரிடையரான ஆசிரியர்களிடமிருந்தும், ப்ரொஃபஸர்களிட மிருந்தும் அவர்களோடேயே வஸித்து அவர்களுக்குத் தொண்டு செய்துகொண்டே கற்று, ப்ரைவேட்டாகப் பரீக்ஷை எழுத இடமிருந்தால் அப்படிச் செய்வது ரொம்பவும் ச்லாக்யம். 'பிள்ளையாண்டான் ஒரு வருஷம் 'கோட்' அடித்து விட்டதாக நினைத்துக் கொண்டு ஒரு வருஷமாவது உங்கள் குழந்தைகளை குருகுலவாஸம் செய்யவிட்டு, அதற்கான உதவியைக் குருவுக்குப் பண்ணுங்கள்; அல்லது கோடை விடுமுறை இரண்டு மாஸத்திலாவது இதை நடத்திப் பார்க்க வழி தேடுங்கள், என்றெல்லாம் அடிக்கடி நானும் சங்கு ஊதிக் கொண்டே இருக்கிறேன். விடிகிறபோது விடியட்டும்!

குருகுலக் கல்விக்கு அடுத்தபடியாக, next best என்கிறார்

களே, அப்படி வருவது சாஸ்த்ரோக்தமான முறையில், குருமார்கள் கட்டுப்பாட்டின்கீழ் பல பசங்கள் ரெஸிடென்ஷியலாக (அங்கேயே வஸித்துக் கொண்டு) படிக்கிற வித்யாசாலைகள்.

இரண்டில் ஒன்று ஏற்பட்டு வ்ருத்தியாவதற்கு உங்களைத் தூண்டி விடுவதற்காகத்தான் இத்தனை நேரம் குருகுலம் பற்றியும், கடிகாஸ்தானம் பற்றியும் சொன்னேன்.

அம்பாள் அருள்வாளாக!

நான் எத்தனை சொன்னாலும், அதில் கொஞ்சமாவது உங்கள் மனஸிலே பட அம்பாள்தான் அனுக்ரஹம் செய்ய வேண்டும்.

ஸர்வஜ்ஞனான ஈச்வரனோடு கலந்திருக்கிற அம்பாள்தான் சோபைகளிலெல்லாம் பரம சோபையோடு ப்ரகாசிப்பதான வித்யையின் ஸ்வரூபம் என்று ஆசார்யாள் கேனோபநிஷத் பாஷ்யத்தில் சொல்கிறார். அவள்தான் நம் எல்லார் மனஸிலும் புகுந்து நம்முடைய புராதன வித்யைகளை ரக்ஷிப்பதில் நம்மைச் செலுத்த வேண்டும். வித்தம்தான் (பணம்தான்) குறி என்ற நம்முடைய மனப்பான்மையை மாற்றி வித்யையே லக்ஷ்யம் என்ற ஈடுபாட்டை அவளுடைய அனுக்ரஹம்தான் உண்டாக்கித் தர வேண்டும். இதுவரை யுகாந்தரமாக வித்யா ப்ரகாசம் விளங்கி வந்த இந்தத் தேசத்தில் இருள் மூடுமாறு விடப்படாது. வித்யைதான் பெரிய ப்ரகாசம் என்று சொன்ன ஆசார்யாள், 'உமா பரமேச்வரி மாத்ரம்தான் இப்படி வித்யையால் ஜ்வலித்துக்கொண்டு ஹைமவதி என்று பெயர் பெற்றாள் என்று இல்லை; எவன் வித்யையைப் பயின்று வித்வானானாலும் அந்த வித்யையே அவனுக்கு ஒரு தேஜஸ் — மெருகைக் கொடுத்துவிடும்' என்று முடித்திருக்கிறார்.

'ஹைமவதி' என்று இந்த இடத்தில் உபநிஷத்திலே அம்பா ளுக்குப் பெயர் சொல்லியிருப்பதற்கு இரண்டுவிதமாக அர்த்தம் பண்ணலாம். ஒன்று, 'ஹிமம்' என்பது 'பனி' ஆதலால் பனி மலையான 'ஹிமவா'னுக்குப் பிறந்த இவள் 'ஹைமவதி' என்பது. 'ஹிம'த்தைக் குறித்தது 'ஹைமம்' – 'சிவ'த்தைக் குறித்தது 'சைவம்' என்கிறாற்போல. இங்கே 'இ'காரம் 'ஐ'காரமாகிறது. இதே மாதிரி ஸம்ஸ்க்ருத இலக்கணத்தில் 'ஏ'காரமாக ஆரம்பிக்கும் வார்த்தையிலிருந்து உண்டாகிற derivative -களும் 'ஐ' ஆகிவிடும். 'ஏக'த்திலிருந்து 'ஐக்யம்', 'கேகயன்' பெண் 'கைகேயி'. இந்த ரூல்படி 'ஹிமம்' போலவே 'ஹேமம்' என்ற சொல்லின் அடியாகவும் 'ஹைம வதி' பெயர் ஏற்படும். ஹேமம் என்றால் தங்கம். தங்கமாக ஜ்வலிப்பவள் ஹைமவதி. 'பஹுசோபை உள்ளவள்' என்று உபநிஷத்தே இங்கு அம்பாளைக் குறிப்பதால் ஸ்வர்ண காந்தி யாய் ஜ்வலிப்பவள் என்று பொருள் கொள்வதும் ரொம்பப் பொருத்தந்தான். ஆசார்யாள் இரண்டு அர்த்தங்களையும் ஒப்புக்கொண்டு, இந்த சோபைக்கு, ஜ்வலிப்புக்கு அவள் வித்யா ரூபிணியாயிருப்பதே காரணம் என்கிறார். அப்புறம் தம் வாக்ய பாஷ்யத்தை முடிக்கிற இடத்தில், 'வித்யாவானாக (வித்வானாக) ஒருவன் இருந்தால், அவன் அங்க லக்ஷணப்படிக் குரூபியாயிருந்தாலும்கூட பஹுசோபையுடனே ப்ரகாசிக்கி றான்: விரூபோ (அ)பி வித்யாவாந் பஹுசோபதே' என்கிறார். ஸதாசாரத்தோடு படிப்பாளிகளாக இருக்கப்பட்டவர்களைப் பார்த்த மாத்திரத்தில், 'முகத்திலேயே என்ன அறிவுக் களை' என்ன தேஜஸ்!' என்று சொல்ல முடிகிறது. அதேபோல், 'மூஞ்சியைப் பார்த்தாலே சோதாக் களை' என்றும் சொல்கி றோம். முன்னே சொன்ன ஸைகிள் பெடல் உதாரணப்படி நம் பூர்விகர்களின் வித்யா ப்ரகாசத்தின் பலத்தில் இப்போதும் நம்மில் சிலர் முகத்திலாவது இந்தத் தேஜஸ் இருக்கிறது. ஸைகிள் நின்று போகாமல் அவள் க்ருபைதான் ஓட்டுவித்து, எல்லோர் முகத்திலும் சோபையை உண்டாக்கி, தேசம் முழுவதிலும் அறிவொளி பரவச் செய்ய வேண்டும்!

பொது வாழ்க்கை

உத்தரமேரூர் உத்தமத் தேர்தல் முறை★

பழைய காலத்து ஆட்சி முறையைப் பற்றிப் பொதுவாக நமக்கு என்ன அபிப்ராயமென்றால், அதிலே பொது ஜனங்களுக்குக் கொஞ்சங்கூடப் பங்கே இல்லாமல் ராஜாவுக்கே எல்லா அதிகாரத்தையும் விட்டிருந்தது என்பதுதான். ராஜா என்றால் அந்த ஓர் ஆளை மட்டும் நினைக்காமல் அவனுடைய தர்பாரிலுள்ள ப்ரமுகர்களையும் குறிப்பாகக் கொள்கிறோம். ராஜா முக்யமாகவும் மற்றும் அவனுடைய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்களும், மந்திரி - ப்ரதானி ஆகியவர்களும் முடிவுகள் எடுத்து அதிகாரிகள் மூலம் அவற்றை அமல்படுத்தியதுதான் பழங்கால ஆட்சிமுறை என்று நினைக்கிறோம். வெள்ளைக்கார சரித்ர ஆசிரியர்கள் ஆராய்ச்சி என்ற பெயரில் தந்த்ரமாக நம்மை வளைத்துப் பழக்கப்படுத்தியிருப்பதில் சிலபேர் இன்னொன்றும் நினைக்கிறோம். அதாவது இந்த ராஜாக்களை ப்ராமணர்கள் தங்கள் கையில் போட்டுக் கொண்டு, தங்கள் இஷ்டப்படி, அதாவது தாங்களே உசத்தி என்று கொட்டம் அடித்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருக்க வசதியாகவே எல்லாம் செய்து கொண்டார்கள் என்பதாகவும் ஓர் எண்ணம் இருந்து வருகிறது.

★ இந்த வியாஸம் பல உரைகளின் தொகுப்பாயினும், இதன் மிகப் பெரும் பகுதி ஸ்வதந்திரம் வருவதற்கு இரண்டாண்டுகளுக்கு முன் 1945-லும் நாம் குடியரசாவதற்கு ஓராண்டு முன் 1949-ல் நமது அரசியல் நிர்ணயச் சட்டவிதிகள் உருவாகி நிறைவேற்றப்பட்டு வந்தபோதும் அருளப் பெற்றவை என்பதைக் கவனித்தோமாயின் ஸ்ரீ சரணர்களின் தீர்க்க த்ருஷ்டியை வியக்காமலிருக்க முடியாது!

பொதுஜனங்களுக்கும் ஆட்சியிலே பங்கு தருகிற ஜனநாயகம் என்பது மேல்நாட்டினர் சொல்லிக் கொடுத்துத்தான் நமக்குத் தெரியவந்ததென்று பொது அபிப்ராயம் இருக்கிறது.

ஆனால் வாஸ்தவத்திலோ வேதகாலத்திலிருந்தே ஸகல ஜனங்களின் அபிப்ராயமும் ப்ரதிபலிப்பதற்கு இடம் தந்துதான் ராஜ்ய நிர்வாஹம் நடந்து வந்திருக்கிறது. வேதத்திலே 'ஸபா', 'ஸமிதி', 'விததா' என்று இரண்டு, மூன்று அமைப்புகளைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறது. இவற்றில் அறிஞர்களாக இருக்கப் பட்ட ஜனங்கள் கூடி ஆட்சி விஷயங்களைக் கலந்தாலோசித்து முடிவுகள் எடுத்ததாகவும் அவற்றுக்கு இணங்கவே அரசன் பரிபாலனம் செய்ததாகவும் தெரிகிறது. வெள்ளைக்கார சரித்திர ஆசிரியர்கள்கூட இவை பிராமணர்களால் மட்டுமோ அல்லது பிராமண – க்ஷத்ரியர்களால் மட்டுமோ அமைந்த தாகச் சொல்லாமல், ஸகல ஸமூஹங்களுக்கும் ப்ரதிநிதித்வம் தருகிற ரீதியில்தான் அமைக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது என்று சொல்கிறார்கள்.

'நமோ நம' என்று திரும்பத் திரும்ப வருவதாக 'ருத்ரம்' என்று அபிஷேக காலத்தில் ஒரு ஸ்தோத்ரம் சொல்லப்படு கிறதே, அது வேதத்திலேயே வருவது – யஜுர் வேதத்தின் தைத்ரீய ஸம்ஹிதையில் வருவது. அதிலே இந்த லோகத்திலி ருக்கப்பட்ட எல்லா சேதன, அசேதனங்களையும் சொல்லி, அவை ஒவ்வொன்றுக்கும் 'நமோ நம' என்று நமஸ்காரம் பண்ணப்படுகிறது. எதனாலென்றால் அது ஒவ்வொன்றிலும் விச்வ வ்யாபியான பரமாத்மா நிறைந்திருப்பதால்! எல்லாம் சிவஸ்வரூபம் என்று இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டே போகிற போது, 'ஸபைகளுக்கெல்லாம் நமஸ்காரம்; ஸபாபதிகளுக் கெல்லாம் நமஸ்காரம்' என்று 'நமோ நம' சொல்லியிருக் கிறது. ராஜாங்கக் கார்யங்களுக்காக ஏற்பட்ட மக்களுடைய ஸபையும், அதற்கு அக்ராஸனராக இருந்த ஸபாபதியுந்தான் இங்கே குறிப்பிடப்படுவது.

நம் காலத்தில் அனேக விதமான ஸபைகளைச் சொல்கி றோம் - அவற்றில் ஸங்கீத ஸபை முக்யமாயிருக்கிறது. 'ஸபாவுக்குப் போறேன்' என்றால் கச்சேரிக்குப் போகிறான் என்றே அர்த்தம் செய்து கொள்கிறோம். ஆனால் வேத

காலத்தில் அடைமொழி கொடுக்காமல் வெறுமே ஸபை என்று சொன்னால், அது இந்தக் காலத்தில் நாம் 'சட்ட ஸபை' என்று அடைமொழி கொடுத்துச் சொல்கிறோமே, அந்த மாதிரியான ஓர் அமைப்புத்தான். 'ஸபை' என்பது தமிழில் 'அவை' என்று ஆயிற்று.

ஜனங்களுக்கு நல்லது பண்ணுவதற்காகப் பல அறிஞர்கள் ஒன்றுகூடி ஒரு ஸபை ஏற்படுத்தினால் அது ஈச்வர ஸ்வரூபம் என்று மதித்து 'ருத்ர'த்தில் அதற்கு நமஸ்காரம் தெரிவித்திருக் கிறது.

பரமேச்வரன் அர்ச்சாரூபத்தில் (விக்ரஹ உருவில்) பரிபூர் ணமாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கிற சிதம்பரத்தில் அவருடைய ஸன்னிதிக்கு 'ஸபை' என்றுதான் பெயர். அது 'கனக ஸபை'. அது தவிர, தாம் ஆடிக்கொண்டே லோகங்களையெல்லாம், சேதன – அசேதனங்களையெல்லாம் ஆட்டி வைத்துக்கொண்டு ஆட்சி நடத்துகிற அந்த த்ரிபுவனச் சக்ரவர்த்திக்கு இன்னம் நாலு ஸபை – ரஜத ஸபை என்று வெள்ளியில் ஒன்று, மதுரையில் இருப்பது; ரத்ன சபை என்று திருவாலங்காட்டில் இருப்பது; தாம்ர ஸபை என்று திருநெல்வேலியில் இருப்பது; சித்ர ஸபை என்று சிற்பங்களே இல்லாமல் சித்ரங்கள் மட்டும் நிறைந்திருப்பதாகத் திருக்குற்றாலத்தில் இருப்பது – என்றிப் படி மொத்தம் பஞ்ச ஸபைகள். இந்த ஸபைகளுக்கு preside பண்ணும் 'ஸ்பீக்க'ராக, ஸபாபதியாக அவர் இருக்கிறார்! இல்லை, ஸ்பீக்கர் (பேசுபவர்) இல்லை; டான்ஸர் (ஆடுபவர்)!

அவரை நாம் 'நடராஜா' என்றே பொதுவில் சொல்கிறோ மானாலும், தீக்ஷிதர்கள் சிதம்பர ஆலயத்தைக் குறிப்பிட்டு எழுதும்போது 'ஸபாநாயகர் கோயில்' என்றுதான் போடுவது வழக்கம். ஈச்வரன் ஸபாநாயகர் அல்லது ஸபாபதி மட்டுமில்லை, ஸபையுமே அவன்தான் என்று நமக்குக் காண்பித்துக் கொடுக்கவே வேத ஸ்துதியான 'ஸ்ரீ ருத்ர'த்தில் ஸபைக்கும் நமஸ்காரம் சொல்லியிருக்கிறது. 'Will of the people is the will of God', 'மக்கள் தீர்ப்பு மஹேசன் தீர்ப்பே' என்பதெல் லாம் நம்மிடம் புதுசாக வந்து சேர்ந்திருக்கும் கொள்கைகள் இல்லை; ஆதிக்கு ஆதியான வேத காலத்திலிருந்து இந்த அபிப்ராயம் இருந்து வந்திருக்கிறது என்பதற்கு இது சான்று.

ராஜீய வ்யவஹாரங்களை ஆலோசித்து விவாதிக்கும் ஸபை அங்கத்தினர்களுக்கு நல்ல அறிவு, அதைப்போலவே உயர்ந்த சீலமான நடத்தை, 'பாயின்ட்'களை நன்றாக எடுத்துச் சொல்வதற்கு அவசியமான வாக்கு வன்மை ஆகிய மூன்றும் இருக்க வேண்டும் என்பதை வேதத்திலிருந்து தெரிந்து கொள்கிறோம். இந்த மூன்றையும் வேண்டும் ப்ரார்த்தனா ரூபமான அனேக மந்த்ரங்கள் வேதத்தில் இருக்கின்றன. ரிஷிகள் புத்தியிலும் பெரிய்வர்கள், ஒழுக்கத்திலும் பெரியவர் களென்று நமக்குத் தெரியும். இவற்றோடு நல்ல வாக்குச் சக்தி யும் பெற்றுத் தாங்கள் ஸபைகளில் அங்கம் வகிக்க வேண்டும், அதன் வழியாக அரசாட்சிக்கும் மக்கள் நலனுக்கும் உதவ வேண்டும் என்று அவர்களில் சிலர் விரும்பியிருக்கிறார்கள். '(விததா என்கிற) ஸபையில் வன்மையாகப் பேசும் சக்தி எங்களுக்கு வேண்டும்' என்று ரிஷிகள் ப்ரார்த்திக்கும் மந்த்ரங் கள் இருக்கின்றன.

'ருத்ரம்' என்று ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லப்படும் ஸ்துதி – ஸபையையும் ஸபாபதியையும் பற்றிச் சொல்வது – யஜுர் வேதத்தில் வருகிறது. ரிக்வேதத்திலிருந்தும் ஈச்வரபரமான ஐந்து ஸூக்தங்களைச் சேர்த்துப் 'பஞ்சருத்ரம்' என்று சொல் வார்கள். அதிலேகூட ஓர் இடத்தில் இந்த ப்ரார்த்தனை வருகிறது.★ இப்படி புத்தி, குணம், வாக்கு மூன்றிலும் உயர்ந்த வனாக இருக்கப்பட்டவனையே 'ஸபேயன்' அதாவது ஸபை யில் மெம்பர்ஷிப் வஹிக்கத் தகுதி உள்ளவன் என்று சொல்லி இருக்கிறது. 'ஸபேயன்' என்று ஒருத்தனைச் சொல்லிவிட்டால் போதும், அவன் குணஸம்பத்து, புத்திபலம், வாக்சக்தி மூன்றுமே உள்ளவன் என்று ஆகிவிடும். பிறப்பால் ஒருவன் ராஜாவாகிவிட்டால் போதாது; அவன் ஸபேயனாக இருக்க வேண்டும் என்று காட்டும் மந்த்ரங்கள் இருக்கின்றன.

மக்களுடைய நலனை ஆராய்ந்து, விவாதித்து முடிவுகள் எடுக்க வேண்டிய ஸபையைச் சேர்ந்தவர்கள் எப்படி ஒன்று பட்டுச் செயலாற்ற வேண்டும் என்பதை 'ஸபேயர்'களுக்கு உபதேசிக்கும் ஒரு வேத ஸூக்தம் ரிக் வேதத்தின் முடிவிலே, பூர்த்தியாகும் இடத்தில் இருக்கிறது.● 'உலகத்துக்கே முதல்

★ *ரிக்வேதம், 2-33-15*

● *ரிக்வேதம், பத்தாம் மண்டலம், 191-வது ஸூக்தம்*

நூலாக இருக்கப்பட்ட வேதத்தில் இத்தனை அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறதே! இதையே U.N.-க்கு (ஐ.நா. ஸபைக்கு) motto-வாக (லக்ஷ்ய வாசகமாக) வைத்துவிடலாம்' என்று அறிஞர்கள் புகழ்கிறார்கள். 'ஒன்று கூடுங்கள். ஒருவருக்கொருவர் திறந்து பேசி விவாதித்துக் கொள்ளுங்கள். லோக க்ஷேமம், மக்கள் நலன் ஒன்றே லக்ஷ்யம் என்பதில் உங்கள் எல்லாருடைய மனஸும் ஒத்துப் போகட்டும். ஒரே லக்ஷ்யத்துக்காக ஏக மனஸாகப் பாடுபட்டுப் பரஸ்பரம் ஹ்ருதயம் கலந்து ஒன்றாகுங்கள். ஐகமத்யத்தால் (மன ஒற்றுமையால்) எல்லோரும் இன்புற்றிருக்க வழி காணுங்கள்' என்று அந்த ஸூக்தத்தில் உபதேசித்திருக்கிறது.

பல ஸமூஹத்தினரும் இம்மாதிரி ஸபைகளில் ப்ரதிநிதித்வம் வஹித்துத்தான் நாட்டு நிர்வாஹம் நடந்திருக்கிறது. பிராமணப் புரோஹிதன் வைத்ததே சட்டமாயிருந்தது என்பது கொஞ்சங்கூட ஸரியில்லை. புரோஹிதனைப் போலவே கிராமணி, ஸேனானி முதலான பலரையும் அரசாங்கக் கார்யங்களில் முக்யமானவர்களாகச் சொல்லியிருக்கிறது. கிராமணி என்பவன் கிராம வாழ்க்கையையும், அதாவது ஸிவில் வ்யவஹாரங்களையும், ஸேனானி என்பவன் மிலிடரி வ்யவஹாரங்களையும் கவனித்து வந்திருக்கிற அதிகாரிகளாகத் தெரிகிறது. ஸேனானி நிச்சயமாக பிராமணனில்லை, க்ஷத்ரியன்தான். 'கிராமணி' என்று இப்போதும் உள்ள ஸமூஹமும் அப்பிராமண ஜாதியாகத்தான் இருக்கிறது. ஆதியிலேயே இப்படி இருப்பதற்கு இடம் இல்லாவிட்டால் பிற்பாடு இப்படி ஆகி இருக்க முடியாது.

('கிராமணி' என்பதிலிருந்துதான் 'கிராம மணியம்' என்பது வந்து, அப்புறம் மணியக்காரன் என்றே வார்த்தை ஏற்பட்டிருக்குமோ என்னவோ?)

ராஜ பட்டாபிஷேகத்தைப் பற்றிய வேத மந்த்ரங்களைப் பார்த்தால் ஜன ஸமூஹத்தின் ஒவ்வொரு பிரிவினரும் அவனைத் தங்கள் அரசனாக ஏற்று ப்ரகடனம் செய்திருக்கிறார்களென்று தெரிகிறது. இதில் முடியரசோடு குடியரசும் ஒருவிதத்தில் கைகோத்துக் கொண்டு போகிறதென்று சொல்லலாம்.

ஜனநாயகத்தின் அம்சமாக நாம் ஆதிகாலத்திலிருந்தே பார்க்கிற இன்னொன்று, ஸகல ஸமூஹத்தினரும் சேர்ந்து பெரிய அளவில் ராஜ்யம் முழுவதற்குமான கார்யங்களைக் கவனித்ததோடு மட்டுமில்லாமல், அந்தந்த ஜாதியினரும் ஸ்வதந்த்ரமாகத் தங்களுடைய கூட்டு வாழ்க்கையை நாட்டாண்மைகள் மூலம் நிர்வஹித்துக் கொண்டதாகும்.

'குலம்' என்பது ஒரு குடும்பத்தைக் குறித்த ஏற்பாடு; ராஷ்ட்ரம், ஜனபதம் என்கிறவை ஒரு ராஜ்யம் (ஜனபதம் என்றால் டவுனாக இல்லாத 'கன்ட்ரி' – கிராமப்புறம் – என்றும் சொல்கிறார்கள்): இந்த இரண்டுக்கும் நடுவே 'ச்ரேணி' என்று ஒன்று. அது ஒவ்வொரு தொழில்காரர்கள் ஒன்றாகச் சேர்ந்த அமைப்பு. 'சேணியர்' என்று இப்போது நெசவுத் தொழிலில் உள்ளவர்களைச் சொல்வது 'ச்ரேணியர்' என்பதிலிருந்து வந்ததுதான். அவரவர் தொழிலை வைத்து guild-கள் என்பதுபோல் ஏற்பட்ட ச்ரேணிகளில் நெசவுத் தொழிற்காரர்கள் நன்றாகக் கட்டுக்கோப்புடன் தங்களையும் ஒரு ஸமூஹமாகச் செய்துகொண்டு அதனால் ச்ரேணியர், சேணியர் என்றே சிறப்பாகப் பெயர் பெற்றிருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது.

ரொம்பவும் பூர்வகாலத்தில், அதாவது இன்றைக்கு நாகரிக உச்சியிலுள்ள மேல்நாட்டுக்காரர்களுக்கு நாகரிகம் என்றால் என்ன என்று தெரியாத காலத்திலேயே, நம்முடைய தேசத்தில் மக்கள் பலவிதங்களில் குடியரசு, ஜனநாயகம், self-government (ஸ்வய ஆட்சி) முதலானவற்றின் அம்சங்களைப் பெற்றிருந்திருக்கிறார்களென்று காட்டுவதற்காக ஏதோ கொஞ்சம் சொன்னேன். அந்த நாளிலிருந்தே நம் நாட்டில் ப்ரஜை என்பவன் ஆளப்படுபவனாக மட்டுமில்லாமல் ஆட்சியிலும் தானே ஒரு பங்கு பெற்றிருந்தானென்று தெரிவிக்க நினைத்தேன்.

ஆனாலும் ராஜ்ய நிர்வாஹம் என்பது ரொம்பவும் பெரிய விஷயம்; சிக்கலான விஷயம். ஒரு ராஜ்யத்தைக் கட்டி ஆளுவது, ஒரு பெரிய ஜனஸமூஹத்துக்குக் காப்புத் தருவது, அவர்களுக்காகச் சட்டம் பண்ணுவது, அந்தச் சட்டங்களை அவர்கள் பின்பற்றும்படியாகப் பண்ணுவது என்பதற்கெல்

லாம் நிறையப் படிப்பறிவு, பகுத்தறிவு, கார்ய ஸாமர்த்யம், உலக அனுபவம் ஆகியவை இருந்தால்தான் முடியும். வீட்டை ஒழுங்காக நடத்துவதென்பதே கஷ்டமாயிருக்கிறது. ஒரு ராஜ்யத்தை நடத்துவதென்றால் சும்மாவா? ஆனதால், வீட்டை நடத்தவே ஸாமர்த்யம் போதாதவர்களாகத்தான் ஜனங்களில் ரொம்பப் பேர் இருக்கும்போது, நாட்டு நிர்வாஹத்திலும் அவர்களுக்கு நேராகப் பொறுப்புத் தந்தால் தான் என்ன ஆகும்?

அதனால் எல்லாரும் நேராக ராஜ்ய பாரம் பண்ணுவது என்று இருக்க முடியாது.

அதற்கான தகுதிகள் படைத்த சிலரைக் கொண்டுதான் ஆட்சி நடக்க வேண்டும்.

தேசத் தலைமைக்கு அரசன்

ஆட்சி நடத்துபவர்களிடம் ஒரு கட்டுப்பாடு இருக்க வேண்டும். எனவே கட்டுப்படுத்த ஒரு தலைவன் வேண்டும். ஆளப்படுகிறவர்களுக்கும், தங்களுடைய நாடு என்பது மண்ணும் மலையும் நதியுமாக முடிந்து போகாமல், அதனிடம் அன்பு, பக்தி, விச்வாஸம் எல்லாம் உண்டாக்குவதாக அதன் ரூபகமான (உருவகமான) ஓர் உயிருள்ள பிடிப்பு வேண்டும். இந்த இரண்டு உத்தேசங்களுக்காகவும் ஆட்சியின் தலைவராக, தேசத்தின் தலைவராக ஒருத்தர் இருக்க வேண்டியதாகிறது. ராஜா என்று ஒருத்தனை அப்படி வைத்துக் கொண்டார்கள். பாரம்பர்யமாக இப்படிப்பட்ட ராஜாவை வைத்துக் கொண்டால்தான், குழந்தையாக அவன் பிறந்ததிலிருந்தே அந்தத் தலைமைப் பீடத்துக்கு வேண்டிய எல்லா யோக்ய தாம்சமும் அவனுக்கு இருக்குமாறு பயிற்சி கொடுக்க முடியும்

என்பதால் ராஜபதவியை hereditary-யாக வைத்துக் கொண்டார்கள். கற்றுக் கொடுத்துப் பயிற்சி பண்ணுவது மட்டுமில்லாமல், தன்னுடைய background (வாழ்க்கைப் பின்னணி), சூழ்நிலை, ரத்தத்தோடு வந்த குணம் முதலிய வற்றிலிருந்தே ராஜாவுக்கு இருக்க வேண்டிய அனேக அம்சங் களையும் தோரணைகளையும் ஒருவன் பெறுவதும் பாரம்பர்ய முறையில்தான் ஸாத்யமாகிறது.

அவன் மனம்போனபடிச் செய்யவிடாமல், தர்மசாஸ்த்ரம், அர்த்த சாஸ்த்ரம், நீதி சாஸ்த்ரம் என்று ஏற்கெனவே இருக்கப் பட்டவைகளை அனுஸரித்து, அவற்றுக்குக் கட்டுப்பட்டே ஆட்சி பண்ண வேண்டுமென்று வைத்தார்கள். ராஜகுரு, மந்த்ரிகள், புத்திமான்கள் ஆகியோரைக் கொண்ட அனேக விதமான ஆலோசனை ஸபைகளின் அபிப்ராயங்களைக் கேட்டு, அதன்படியே ராஜா ஆட்சி நடத்த வேண்டுமென்று வைத்தார்கள்.

இது ஒரு ராஜ்யம் பூராவுக்குமாகச் செய்த ஏற்பாடு. அப்புறம் ஒவ்வொரு ஊரிலும் ஊர்க்காரர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைக் கவனித்துச் செய்து தருவதற்காக ஸ்தல நிர்வாஹம் என்று தனியாய் ஏற்பாடு செய்தார்கள். ஊருக்கு ஊர் ராஜா வைத்தால் நாடு என்று எல்லாரும் ஐக்யப்பட்டுப் பொதுவாகச் சேர்வதும், அதற்கான ஆட்சி பீடத்துக்கு உரிய மதிப்புத் தருவதும் குலைந்து போகும். அங்கங்கே தங்கள் கார்யங் களைத் தாங்களே நிர்வஹித்துக் கொள்ள ஜனங்களுக்கு ஸ்வதந்த்ரம் இருக்க வேண்டுமானாலும், ஓர் ஊர்க்காரர்கள் செய்வது இன்னொரு ஊர்க்காரர்களைப் பாதிக்காதபடி மேற் பார்வை செய்து ஊர் ஸபைகளை ஒற்றுமையாக ஒத்துப் போகும்படிச் செய்யவும், தேசம் பூராவுக்குமான கார்யங் களைக் கவனிப்பதற்கும், ராணுவத்தைக் கொண்டு சத்ருக் களிடமிருந்து ரக்ஷை தருவதற்கும் central authority (மத்ய அதிகார பீடம்) இருக்கத்தான் வேண்டும். ராஜா என்ற அதன் தலைவனும் இருக்கத்தான் வேண்டும். இதற்குக் குந்தகம் பண்ணுவதற்கு இடம் கொடுப்பதாக ஊருக்கு ஊர் ராஜா வைத்துக் கொள்ளக்கூடாது. ராஜாவைக் காட்டியே தேசாபி மானம் உண்டாக்க வேண்டியிருப்பதுபோல ஊர் விஷயத்தில் இல்லை. ஏனென்றால் நாட்டைவிட ஊர் என்பது ஜனங்

களுக்கு நெருக்கமாக இருப்பது. 'தங்கள் நாடு' என்று இருப்பதைவிடத் 'தங்கள் ஊர்' என்பதில் அதிக அபிமானம் இயற்கையாகவே இருக்கும்.

முதலில் தான்; அப்புறம் தன் குடும்பம்; அதற்கப்புறம் தன் ஊர்; பிற்பாடுதான் தன் நாடு என்று இருக்கிறது. 'தன் உலகம்' என்றே மனஸ் விஸ்தாரமாக வேண்டுமென்று பெரியவர்கள் சொல்கிறார்கள். அதிருக்கட்டும். நடைமுறையில் ஊருக்கு அப்புறம்தான் நாடு என்று இருக்கிறது. அதுதான் மனுஷ இயற்கை. தினமும் பார்த்துப் பழகுகிற ஆறு, குளம், கோயில், வயல், கடைவீதி, அன்றன்றும் பழகுகிற ஜனங்கள் ஆகியவர் களைக் கொண்டிருப்பதால், சொந்த ஊர் என்ற பாசம் ஏற்படுகிறது. பார்க்காத இடங்கள், பார்க்காத மனுஷ்யர்கள் உள்ள விஸ்தாரமான பரப்பு - அதாவது தேசம் - என்றால் அதனிடம் இத்தனை பிடிப்பு ஏற்பட முடிவதில்லை. எதற்குச் சொல்கிறேனென்றால், தேசம் என்ற ஒன்றிடம் புதுசாகப் பிடிமானத்தை ஏற்படுத்தித் தருவதற்காக அதற்கு 'ஸிம்ப'லாக உயிருள்ள ஒருத்தனை ராஜா என்று வைக்க வேண்டியிருப்பது போல, இயற்கையாகவே ஜனங்களுக்குப் பிடிமானமுள்ள ஊரில், அதாவது ஸ்தல ஆட்சியில் ஒருத்தனை வைக்க வேண்டிய அவச்யமிருக்கவில்லை. ராஜாக்கள் என்று பல பேரை அந்தந்த ஊர் ஜனங்களின் விசேஷ மரியாதை - விச்வாஸங்களைப் பெறும்படி வைத்துவிட்டாலே தேசம் பூராவுக்கும் இருப்பவனின் அதிகார ஸ்தானத்தையும் 'இமேஜை'யும் அது 'வீக்'காக்கி விடும் (பலஹீனப்படுத்தி விடும்).

ஆனாலும் எந்த நிர்வாஹமானாலும் அதிலே ஒரு தலைவன் இருக்க வேண்டும். இப்படி ஊர் ஸபைக்கும் இருக்கத் தான் வேண்டும். ஆனாலும் இவனுக்கு விசேஷமாக ஒரு 'இமேஜ்' இருக்க வேண்டியதில்லை. மத்ய பீட ராஜாவுக்குள் ளது போன்ற பெரிய பொறுப்புகளும் இவனுக்கு இல்லை. ஊர்த் தலைமை என்பது ராஜ்யாதிகாரத்தைப் போலப் பிறந்ததிலிருந்து பழக்கினால்தான் உரிய யோக்யதாம்சங் களைப் பெற முடியும் என்கிற அளவுக்கு நுட்பமான பொறுப்பு வாய்ந்த ஒன்றில்லை. தேசத்தின் ராஜாவுக்கு அடங்கி, அவன் அதிகாரத்துக்கும் மேற்பார்வைக்கும் கட்டுப்

பட்டு, ஊர்த் தலைவன் உள்ளூர் ஸமாசாரங்களை மட்டும் கவனிக்க வேண்டியவன்தான். ஆகையால் இதற்குப் பாரம் பர்ய ரைட் அவச்யமில்லை. பார்க்கப் போனால், இப்படிச் சின்ன அளவில் அதிகாரமிருக்கும்போது அதைப் பாரம்பர்ய மாக்குவதேதான் யோக்யதாம்சம் இல்லாதவர்களிடம் பொறுப்புப் போவதற்கு வழி பண்ணிவிடும். 'தனக்குப் பெரிய பொறுப்பு இருக்கிறது; ஒரு பெரிய நிலப்பரப்பையும், பெரிய ஜன ஸமூஹத்தையும் தான் ஆண்டு நிர்வாஹம் செய்து மதிப்புக்குப் பாத்ரமாக வேண்டும்; சத்ருக்கள் வந்தால் ஸமாளிக்க வேண்டும்' என்கிறபோது ஒரு ராஜகுமாரன் ரொம்பவும் கவனத்தோடு, கவலையோடு யோக்யதையைச் ஸம்பாதித்துக் கொள்ளப் பாடுபடுவான். 'எல்லாம் நம் மனுஷர்கள்தான் – நமக்குத் தெரிந்த சேஷன் சுப்பன்தான்' என்று இருக்கும்போது, பொறுப்பும் குறைவாக இருந்து, 'இது எப்படியும் ஹெரிடிடரி; வேறே யாரும் போட்டிக்கு வர முடியாது' என்றும் இருந்துவிட்டால் ஒருத்தன் யோக்யதை யைச் ஸம்பாதித்துக் கொள்ளப் பாடுபட வேண்டியதில்லை தானே!

இம்மாதிரியான பல காரணங்களினால் ஊர் நிர்வாஹத் தைப் பாரம்பர்யமாக வைக்காமல் விட்டார்கள்.

நாடானால் ராஜா என்கிறவன் ஆலோசனை ஸபைகளின் துணையுடன் நிர்வாஹம் செய்ய வேண்டும்; ஊரானால் ஒரு நிர்வாஹ ஸபை தனக்குத் தலைவனாக ஒருத்தனை வைத்துக் கொண்டு கார்யங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்று வைத்தார் கள். இரண்டுக்கும் இருக்கிற வித்யாஸத்தைக் கவனிக்க வேண்டும். நாட்டில் ராஜா என்கிறவன்தான் முடிவான நிர்வாஹ அதிகாரம் உள்ளவன். அவனுக்கு ஸபைகள் ஆலோசனை சொல்கின்றன. ஆலோசனைதான். முடிவு அவன் தான் எடுப்பான். ஊரிலே இப்படியில்லை. ஸபையேதான் ஆலோசனை செய்வதோடு நிற்காமல் நேராக நிர்வஹிப்பது; முடிவு எடுப்பது. தலைவன் என்று ஒருத்தன் இல்லாமல் பல பேர் உதிரியாக இருப்பது ஸரியாய் வராது; பலபேரை ஒரு கட்டுக்கோப்பில் வைப்பதற்காகத் தலைவன் இருக்கத்தான் வேண்டும் என்பதற்காக ஸபை ஒரு தலைவனை வைத்துக் கொள்கிறது.

ராஜா, அவனுக்கு ஆலோசனை சொல்கிறவர்கள், ஊர் ஸபைக்காரர்கள் ஆகியவர்களால் மொத்தத்தில் நிர்வாஹம் நடந்தது.

யார் வேண்டுமானாலும் ராஜாவாக வர முடியாது. அது ஹெரிடிடரி.

மற்ற ஸ்தானங்களுக்கு அதாவது அவனுடைய ஆலோசனை ஸபை, ஊராட்சி ஸபை, முதலியவற்றில் யார் வேண்டுமானாலும் இடம் பெறலாமா? 'கூடாது. ஊர் நிர்வாஹம், நாட்டு நிர்வாஹம் ஆகியன சிக்கலான விஷயம். நாட்டு நிர்வாஹத்தைவிட ஊர் நிர்வாஹம் சிக்கல் குறைந்தது, பொறுப்புக் குறைந்தது என்றாலும் இதிலேயும் சிக்கல் உண்டு, பொறுப்பு உண்டு. எனவே உரிய தகுதி பெற்றிருப்பவர்களிடம் தான் பொறுப்புக் கொடுத்து மேலே சொன்ன ஸபைகளில் அமர்த்தலாம்' என்று ஏற்பாடு செய்தார்கள்.

இப்படி அமர்த்துவதிலேதான் ஜனங்கள் தங்களுக்கும் பங்கு இருக்கிறதென்று ஸந்தோஷப்படும்படியாக ஒரு தேர்தல் முறையை ஊர் விஷயத்தில் கையாண்டார்கள்.

இப்போது இப்படி உங்களையெல்லாம் மெனக்கெடுத்தி உட்கார வைத்து முக்யமாகச் சொல்ல நினைத்தது, சோழர் களின் ஆட்சிக் காலத்தில் தற்போது ஜனநாயகத்தின் மூச்சாக நினைக்கப்படும் 'தேர்தல்' என்ற ஏற்பாடுகூட இருந்தது என்பதைப் பற்றித்தான். தேர்தல் இருந்தாலும் இப்போதுள்ள தேர்தல் முறைக்கு எப்படி அந்தக்கால முறை வித்யாஸமாயிருந் தது என்பதைச் சொல்லி, இப்போதிருப்பதைவிட அந்த முறை எப்படிச் சிலாக்யமானது என்று கொஞ்சம் காட்ட ஆசை.

'ராஜ்யத்தையோ, ஊரையோ நிர்வாஹம் செய்பவர்களுக் குத் தகுதி இருக்க வேண்டும், எல்லாரையும் அதில் விட முடியாது' என்றால், அப்போது, இப்படிப்பட்ட தகுதிகள் அவர்களுக்கு இருக்கிறதா என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்துத்தான் அவர்களுக்கு ஸ்தானம் தர வேண்டும் என்றும் ஆகிவிடுகிறது. ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு ராஜகுமாரன் பட்டத் துக்கு வரும்போது, அவனுடைய தகப்பனாருக்குத் துணையா யிருந்த ஸதஸ் பெரியவர்களே இவனுக்கும் ஆலோசனை

சொல்லி நல்ல வழியிலே போகப் பண்ணுவார்கள். அப்புறம் அவர்கள் வயோதிகத்தில் பதவியை விட்டுவிட்டுப் போனாலோ, அல்லது காலமாய் விட்டாலோ, அந்த ராஜாவே அதற்குள் நல்ல ஆட்சி அனுபவமும், விவேகமும் பெற்றிருப்பானாதலால் தனக்கு ஆலோசனை சொல்லக் கூடியவர் யார் என்று பார்த்து அப்படிப்பட்டவர்களை நியமனம் செய்துகொண்டுவிடுவான். இங்கே ராஜாவேதான் 'அப்பாயின்டிங் அதாரிடி'.

ஊர் விஷயத்தைப் பார்க்கலாம். ஊர் நிர்வாஹத்தை ஏற்று நடத்தும் ஸபையினருக்கும் தகுதிகள் இருக்க வேண்டும். ஆனாலும் ராஜா அல்லது ராஜாங்க அதிகாரியால் அவர்கள் நியமிக்கப்பட்டதாக இல்லாமல், 'தங்கள் ஊரை நிர்வஹிப்ப வர்களின் நியமனம் தங்கள் ஊராராலேயே முடிவாயிற்று' என்று ஜனங்களுக்கு ஒரு த்ருப்தி இருக்கும்படிச் செய்தால் நன்றாய் இருக்கும். எந்த ஊரிலோ இருந்து கொண்டு, யாரோ உத்தரவு போட்டு நம்முடைய இந்த ஸொந்த ஊரை நிர்வஹிக்க ஆஸாமிகள் வர வேண்டுமா என்று அவர்கள் நினைக்காமல், தங்களுக்கே இதில் பங்கு இருக்கிறது, 'பார்ட்டிஸிபேஷன்' இருக்கிறது என்று பெருமையுடன் நினைக்கப் பண்ண வேண்டும். இதற்கான ஒரு தேர்தல் முறையைத்தான் சோழர் ஆட்சியில் பார்க்கிறோம்.

ஸரி, அப்படியானால் பொது ஜனங்களையே, 'உங்கள் ப்ரதிநிதிகளாக ஸபைக்காரர்களை 'எலெக்ட்' செய்யுங்கள்' என்று விட்டுவிட்டார்களா?

குடியரசு, ஜனநாயகம்

தற்போது (1949) இப்படித்தான் நடக்க வேண்டுமென்று ஏற்பாடாகி வருகிறது. ஊர் மட்டுமில்லை, மாகாணம், தேசம் பூராவுக்குமே இப்படி நடத்துவதுதான் உத்தேசமாயிருக்கிறது. குடியரசாக தேசம் ஆகிறபோது ஜனங்கள் எல்லாரும் வோட்டுப் போட்டுப் பார்லிமென்டுக்கும், அஸெம்ப்ளிகளுக்கும் ப்ரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து ஆட்சி நடத்தப் பண்ண வேண்டும் என்பதற்கு ஏற்பாடாகி வருகிறது.

இப்போது முடியரசு ஸாத்யமில்லை. ஈஸ்ட் இன்டியா கம்பெனி கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பிடித்து அப்புறம் ப்ரிட்டிஷ் ராஜாங்கத்துக்கு தேசம் கை மாறின காலங்களில் இந்தத் தேசம் முழுவதற்கும் ஒரு ராஜா இருக்கவில்லை. பிற்பாடு ஸ்வதேச ஸம்ஸ்தானங்கள் என்று பெயர் பெற்ற ஏராளமான ராஜ்யங்களே அப்போது இருந்தன. நமக்கு ஸ்வதந்த்ரம் வந்தபோது இவற்றில் ஏதோ கொஞ்சம் ஸ்வயாதிக்யம் பெற்றிருந்தவற்றைத்தான் ஸ்வதேச ஸம்ஸ்தானம் என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறோம். Native State என்பார்கள். இப்படி ஐநூறுக்கு மேல் இருக்கின்றனவென்றால், இம்மாதிரி கொஞ்சம் ராஜ்யாதிகாரம்கூடக் கொடுக்காமல் ப்ரிட்டிஷ்காரர்கள் முழுங்கியேவிட்ட சின்னச் சின்ன ராஜ்யங்கள் எத்தனையோ இருந்திருக்கும். ஏகப்பட்ட ராஜாக்களின் ஆளுகையில் இருந்த தேசம் அப்புறம் வெள்ளைக்கார, 'கிங் எம்பர'ரிடம் போயிற்று. அதிகாரமில்லாமல் figure-head என்று ராஜாவாக இருப்பவர் அவர். அந்த ஹிஸ்டரி இப்போது வேண்டாம். சொல்ல வந்தது, இப்போது அந்த ஒரே ராஜாவிடமிருந்து தேசம் நமக்குத் திரும்பி வருகிறபோது இது முழுவதையும் ஒப்பிப்பதற்கு பாரம்பர்ய ரைட் உள்ளவராக

ஒரு ராஜகுடும்ப வாரிசும் இல்லை. ஆனபடியால், மற்ற காரணங்கள் ஒரு பக்கம் இருக்க, இப்போது தேசம் பூராவை யும் ஏதோ ஒரு ராஜவம்சம் வாங்கிக் கொள்வதற்கில்லாமல் ஜனங்கள்தான் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும். குடியரசுதான் இங்கே வர முடியும். வெள்ளைக்காரர்களோடு ராஜா யாரும் சண்டை போட்டு தேசத்தைத் திரும்பவும் ஜயிக்கவில்லை. ஜனங்களேதான் கூடியமட்டும் அஹிம்ஸை மார்க்கம் என்று சொல்லக்கூடிய முறையில் ஓரளவு ஸாத்விக யுத்தம் செய்து ராஜ்யத்தைத் திரும்பப் பெற்றிருக்கிறார்கள். அதனால் ஜனங் களே இதை ஆண்டுகொள்ள உரிமை பெற்றவர்களாக இருக்கி றார்கள். இதைத்தான் குடியரசு என்பது!

குடியரசு என்றாலும் அத்தனை ஜனங்களுக்கும் ஆட்சியில் நேர்ப்பொறுப்பும் பதவியும் கொடுக்க முடியாது. அதனால் அவர்களுக்கு ப்ரதிநிதிகளாக சிலபேர்தான் ராஜாங்கத்தை அமைத்து நடத்த வேண்டும். இதிலே பொதுஜனங்களுக்கு இடம் தராமல், ப்ரபுக்களாக இருக்கப்பட்டவர்களே சேர்ந்து ஆட்சி நடத்துவதான 'அரிஸ்டாக்ரஸி', மதத் தலைவர்கள் நடத்துவதான 'தியாக்ரஸி' – என்பது போலப் பல இருக்கின் றன. ஒருவரே எல்லா அதிகாரத்தையும் தன் வசமாக்கிக் கொண்டு, ஸர்வாதிகாரி என்றே பெயர் வைத்துக்கொண்டு ஆள்வதை 'ஆடாக்ரஸி' என்கிறார்கள். இம்மாதிரியுள்ள பல ஆட்சி முறைகளில், ஜனங்களில் ஒரு குறிப்பிட்ட வர்க்கத்தை மட்டும் சேர்ந்தவர்களாயில்லாமல் ஸகல ஜனங்களுக்கும் ப்ரதி நிதிகளாக இருக்கப்பட்டவர்களிடம் ஆட்சியைக் கொடுப்ப தற்கு 'டெமாக்ரஸி' என்று பெயர். ஜனநாயகம் என்று நாம் சொல்கிறோம். இப்படிப் பொதுவான ஜனஸமூஹம் பூராவுக்கு மான ப்ரதிநிதிகளைக் கொண்டே நம்முடைய குடியரசில் ஜனநாயகமாக ஆட்சியை ஏற்படுத்த உத்தேசிக்கப் பட்டிருக் கிறது. இது இப்படித்தான் இருக்க முடியும். கால தேச வர்த்த மானத்தில் இதைத் தவிர வேறுவிதமாக ஏற்பாடு செய்வதற் கில்லை எனலாம்!

அபிப்ராய பேதம்

எல்லா வர்க்கத்தினருக்கும் இடம் தரும்படியாக ராஜாங்கம் அமையட்டும். ஆனால் இப்படிப்பட்ட ப்ரதிநிதிகளை வயஸு வந்த எல்லா ஜனங்களுமே தேர்ந்தெடுக்கும் முறைதான் ஸரியான வழியா என்பதில்தான் கொஞ்சம் அபிப்ராய பேதம் இருக்கிறது. கொஞ்சம் அபிப்ராய பேதம் என்று சொல்வது அவ்வளவு ஸரியில்லை; நிறையவேதான் அபிப்ராய பேதம். ஆனால் இப்படி, ரொம்பவும் கொஞ்சம் பேருக்கே இருக்கிறது. இப்படி இருப்பதால், தேசத்தில் பொதுவாயுள்ள அபிப்ராயத்தைக் கவனிக்கும்போது இந்த அபிப்ராய பேதம் கொஞ்சமாகவே தெரிகிறது.

இம்மாதிரி வித்யாஸமாக நினைப்பவர்கள் என்ன சொல்கிறார்களென்றால், நிர்வாஹம் பண்ணுவதற்கு ஒரு தகுதி வேண்டுமென்பது போலவே, ஒருத்தர் அப்படிப்பட்ட தகுதி உள்ளவர்தானா என்று எடை போட்டுப் பார்த்து அவரைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கும் ஒரு தகுதி வேண்டும். ஒரு அபேக்ஷகர் (வேட்பாளர்) என்றால் அவர் ஏதோ ஒரு கட்சியில் இருப்பார். அதற்கென்று கொள்கைகள் இருக்கும். ஸ்வயேச்சை அபேக்ஷகர் என்றால் அவருக்கும் ஏதோ கொள்கைகள் இருக்கத்தான் வேண்டும். தேர்ந்தெடுக்கிறவர்கள் இந்தக் கொள்கைகளைப் புரிந்து கொள்ளக் கூடியவர்களாக இருக்க வேண்டும். 'நம் தேசத்தில், தற்போதுள்ள நிலவரங்களில் இந்தக் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் நிர்வாஹம் செய்வது நல்லதா?' என்று சீர்தூக்கி முடிவு பண்ணக் கூடியவர்களாக வோட்டர்கள் இருக்க வேண்டும். 'அதைச் செய்கிறேன், இதைச் செய்கிறேன்' என்று எதையாவது சொல்லிக் கொண்டு வோட்டுக்கேட்டால், 'அது ஸாத்யந்தானா? ஸாத்யமானாலும் அப்படிச் செய்யலாமா?' என்று யோசித்துப் பார்த்து, பேச்சில் ஏமாந்து

போகாமல் வோட்டுப் போடக்கூடியவர்களாக இருக்க வேண்டும். மொத்தத்தில், குடியரசு எல்லாருக்குமானாலும், அதிலே ராஜாங்கம் அமைப்பவர்கள் எல்லா வர்க்கத்தினருக்கும் பிரதிநிதிகளாயிருக்க வேண்டியவர்களானாலும், அவர்களுக்கு நிர்வாஹத்துக்கான யோக்யதாம்சம் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது; அப்படிப்பட்ட யோக்யதாம்சம் அவர்களுக்கு இருக்கிறதா என்று பரிசீலனை பண்ணி அவர்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதற்கும் ஒரு யோக்யதாம்சம் வேண்டியிருக்கிறது. அதாவது அபேக்ஷகர், வோட் போடுபவர் இருவருக்கும் யோக்யதாம்சம் வேண்டியிருக்கிறது.

ஒரு வேலை கொடுக்கும்போது, மனுப் போட்ட பல பேரிலே யாருக்குக் கொடுக்கலாம் என்று ஸெலக்ட் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. ரொம்பவும் விஷயம் தெரிந்தவர்களைத்தான் ஸெலக்ஷன் கமிட்டியில் போட்டு அவர்கள் மூலம், மனுப் போட்ட பல பேரில் ஒருத்தருக்கு வேலை கொடுக்கிறார்கள். அதாவது வேலைக்கு வைக்கிறவனின் யோக்யதாம்சத்தைப் பரீக்ஷித்து அவனை ஸெலக்ட் செய்வதற்கு அவனைவிட யோக்யதாம்சம் வாய்ந்தவரை நாட வேண்டியிருக்கிறது. குடியரசுத் தேர்தலில் அந்த அளவுக்கு இல்லாவிட்டாலும், இன்னாருக்கு இன்ன யோக்யதாம்சம் என்று சீர் தூக்கிப் பார்க்க வேண்டியவர்களான வோட்டர்களுக்கும் ஓரளவுக்கு யோக்யதை வேண்டித்தான் இருக்கும்.

தேச நிர்வாஹம், அரசியல் கொள்கைகள் முதலியவற்றைப் பற்றி ஓரளவேனும் விஷயஞானமுள்ளவர்கள் ஆலோசனை செய்து வோட் கொடுத்தால்தான் ஆட்சி ஸரியானவர்களிடம் போகும். விஷயம் தெரியாதவர்கள் எலெக்ட் செய்யும்படி விட்டால் தப்பானவர்கள் அதிகாரத்துக்கு வந்துவிடக் கூடுமே, அதனால் ரொம்பவும் அனர்த்தமாகி விடுமே –

என்பதெல்லாந்தான் நான் சொன்ன 'கொஞ்சம் பேரின்' கவலை, ஆக்ஷேபணை எல்லாம்!

விஷயம் தெரிந்தவர்களும் ஸ்வயநலக்காரர்களாயிருக்கிறார்கள். தேச நலனைக் கருதாமல் தங்கள் ஸொந்த அபிமானங்களின் மீது வோட் போடுபவர்கள் அவர்களிலுந்தான் இருக்கி

றார்கள் – என்பதை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டியதுதான். ஆனா லும் இருப்பதற்குள் நல்லதாக, safe-ஆக ராஜாங்கம் அமைய வேண்டுமானால், அதற்கு, ஒன்றும் தெரியாத பாமர ஜனங்களி டம் தேர்ந்தெடுக்கும் பொறுப்பைத் தருவதைவிடத் தெரிந்த வர்களிடம் தருவதுதான் உசிதமானது. இருப்பதற்குள் இப்படிச் செய்தால்தான் குறைச்சல் அனர்த்தம் என்று வைத்துக் கொள்ளலாம்!

ஆனதினால், படிப்பு, ஸொத்து இம்மாதிரி ஏதோ ஒன்றி னால் ராஜீய விஷயங்களில் ஓரளவு ஞானமும் பொறுப்புணர்ச் சியும் பெற்றிருப்பவர்கள் மட்டுமே வோட்டுரிமை பெற்றுத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறையைப் பின்பற்றுவதுதான் ஸரி என்று இந்தக் 'கொஞ்சம் பேரு'க்குத் தோன்றுகிறது. ஜாதி, மதம், பொருளாதார வர்க்கம் முதலானவற்றில் குறிப்பிட்ட ஏதோ ஒன்றை மட்டும் சேர்ந்தவர்களாயில்லாமல் எல்லாவற்றையும் சேர்ந்தவர்களான இப்படிப்பட்ட விஷயமறிந்த எல்லாருக்கும் வோட்டுரிமை தர வேண்டும்; அப்படிச்செய்வதால் இது குறிப்பிட்ட ஒரு பிரிவின் ஆட்சியான மற்ற 'க்ரஸி'களில் ஒன்றாக இல்லாமல் 'டெமாக்ரஸி' என்றே மதிக்கப்பட வேண் டியதாகும் – என்கிறார்கள். எலெக்ட் ஆகிற அபேக்ஷகரும் இப்படியே ஏதோ ஒரு வர்க்கமாகத்தான் இருக்க வேண்டு மென்று வைக்காததால் டெமாக்ரஸிக் கொள்கை இன்னம் பலப்படுகிறது. இதற்கு மேல் Adult Franchise (வயது வந்தோர் யாவரும் வோட்டளிக்கும் முறை) என்று போனால், விஷயம் தெரியாத ஏராளமான பாமர ஜனங்களைக் கொண்ட நம் தேசத்தில் ஸரியானவர்களிடம் நிர்வாஹம் போகாமல் கஷ்டப் பட வேண்டி வரப் போகிறதே என்று நான் சொன்ன 'கொஞ்சம் பேர்' நினைக்கிறார்கள். நவீன முன்னேற்றப் போக்கு இல்லாதவர்கள், பழம் பெருச்சாளிகள் என்று முன் னேற்றத் தலைவர்கள் வர்ணிக்கிற 'கொஞ்சம் பேர்!'

இந்தத் தலைவர்கள் ஜனங்கள் அத்தனை பேரையும் ஸ்வதந்த்ரப் போராட்டத்தில் தூண்டிவிட்டுத்தான் வெள்ளைக் காரனைப் போகப் பண்ணியிருக்கிறார்கள். அதனால் இப் போது அத்தனை பேரும் தேச ஆட்சிக்கு உயிர் நாடியாயுள்ள

எலெக்ஷனில் கலந்து கொள்ளும்படிச் செய்யாமல், வோட்டர்களுக்கு யோக்யதாம்சம் நிர்ணயித்தால், ஜனங்கள் தங்களை என்ன பண்ணுவார்களோ என்ற எண்ணமும் இருக்கலாம். 'வெள்ளைக்காரர்களை எதிர்த்து என்னென்ன பண்ணுவதற்கு ஜனங்களுக்குக் கற்றுக் கொடுத்தோமோ அதைத் தங்களிடமே அவர்கள் திருப்பிக் கொண்டால் என்ன பண்ணுவது?' என்றும் இருக்கலாம். இப்படி எவனோ அன்னியனுக்குப் பண்ண வேண்டியிருந்ததை நம் தேசத்தின் தலைமையில் இருக்கும் நம்மவர்களுக்கே பண்ணலாமா என்று, யோசிக்காமல் செய்யக் கூடியவர்கள் என்றாலே விஷயம் தெரியாதவர்கள், அரசியல் அறிவு போதாதவர்கள் என்றுதான் அர்த்தம். உபத்ரவம் பண்ணுவார்கள் என்பதற்காக ஒருத்தருக்கு ஓர் உரிமை கொடுக்கப்பட்டால் அப்படிப்பட்டவர்கள் அந்த உரிமையைத் தப்பாகத்தான் ப்ரயோகிப்பார்கள்!

விசித்ர அம்சம் கொண்ட தேர்தல் முறை

இம்மாதிரி ஸமாசாரங்களையெல்லாம் நம்முடைய பழைய காலப் பெரியவர்கள் – சோழர் காலம் என்று சொன்னேனே, அப்போதிருந்த பெரியவர்கள் – யோசித்துப் பார்த்திருக்கிறார்கள். ஆனதினால், ஊர் ஸபைக்காரர்கள் ராஜாங்க அதிகாரத்தின் கீழ் நியமனமாகாமல், தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுப் பதவி வஹிக்கும்படி ஏற்பாடு செய்ய எண்ணியபோதே, அது ஸர்வஜன வோட்டெடுப்பாக இருந்தால் ஸரிப்பட்டு வராது என்பதையும் கவனித்திருக்கிறார்கள். தகுதி நிர்ணயம் பண்ணிச் சில பேருக்கு மட்டும் வோட்டுரிமை தரலாமா என்றால், இதனாலே ஊர் ஜனங்களிடம் உயர்வு – தாழ்வு எண்ணங்கள் ஏற்பட்டு ஸமூஹத்தில் விரிசல் கண்டுவிடப் போகிறதே என்று நினைத்திருக்கிறார்கள் போலிருக்கிறது.

ஆகையால், நான் சொல்லப்போவது விசித்ரமாக இருக்கலாம்; ராஜாங்க நியமனமாயுமில்லாமல், ஜனங்களில் எல்லோருமோ சிலரோ வோட் போடுவதாகவுமில்லாமலுள்ள ஒரு தேர்தல் முறையை ஏற்படுத்தினார்கள்.

விசித்ரம் என்று சொன்னதால் அதைத் தெரிந்து கொள்வதில் ஆர்வம் உண்டாயிருக்கும். உடனேயே விசித்ரத்தைச் சொல்லி ஆர்வத்தைத் தணித்துவிடுவதில் ஸ்வாரஸ்யமில்லை. ஆகையால் இது ஸம்பந்தமான மற்ற விஷயங்களைச் சொல்லி விட்டு அப்புறம் இதற்கு வருகிறேன்.

தமிழ்நாட்டின் சரித்ரம் இக்கால ஆராய்ச்சியாளர்கள் ஒப்புக்கொள்ளும்படியாக ஆரம்பிக்கும் கி.மு. மூன்றாம் – நான்காம் நூற்றாண்டுகளிலேயே மூவேந்தர்கள் என்று சேர, சோழ, பாண்டிய வம்சங்கள் இருந்திருக்கின்றன. சங்க இலக்கியத்திலேயே பல சோழ ராஜாக்களைச் சிறப்பித்துச் சொல்லியிருக்கிறது. புராண ரீதியாக ப்ரஸித்தி பெற்றவர்கள் திருவாரூரிலிருந்துகொண்டு ஆட்சி செய்த முசுகுந்தச் சக்ரவர்த்தி, மனு நீதிச் சோழன் முதலான ராஜாக்கள், சரித்ர பூர்வமாக ஒப்புக் கொள்ளும் பழைய சோழ அரசர்களில் கரிகால் சோழன், கோச்செங்கட் சோழன் முதலானோர் ப்ரஸித்தி பெற்றவர்கள். அவர்களுடைய காலத்தில் கொடிகட்டிப் பறந்த சோழ அரசு அப்புறம் நொடித்துப் போய், கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பல்லவ ஸாம்ராஜ்யம் விஸ்தரிப்புப் பெற்றுப் பெருமை கண்டது. மறுபடியும் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு மத்தியில் விஜயாலய சோழன் காலத்தில் சோழ வம்சம் தலைதூக்கி, தலைமுறைக்குத் தலைமுறை வ்ருத்தியாகி, ராஜராஜன், ராஜேந்திரன் முதலியவர்கள் ஆட்சியில் எல்லாத் துறைகளிலும் மிகவும் அபிவிருத்தியடைந்த மஹாஸாம்ராஜ்யமாக ஆயிற்று. இப்படிச் சுமார் நானூறு வருஷங்கள் இந்தப் பிற்காலச் சோழ வம்சம் புகழோடு விளங்கிற்று.

இவர்களில் விஜயாலயனுக்குப் பின்னால் இரண்டாம் பட்டமாக ஆட்சி நடத்திய பராந்தகச் சோழன் காலத்தில் நான் சொன்னபடி நடந்த தேர்தலைப் பற்றிய விவரங்கள் தெரிய வந்திருக்கின்றன. ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முந்திய (கி.பி. 920-ம் வருஷத்திய) ஒரு கல்வெட்டில் இதைப்பற்றி விரிவாகவும்,

ஸ்வாரஸ்யமாகவும் விளக்கமாகவும் சொல்லியிருக்கிறது. அந்தக் கல்வெட்டு காஞ்சீபுரத்துக்கு அருகே உள்ள உத்தரமேரூரில் இருக்கிறது. பேரூர் என்றும் அந்த ஊருக்குப் பேர்வழங்கி வந்திருக்கிறது.

பார்லிமென்ட், ஸ்டேட் அஸெம்ப்ளிகள் மாதிரி ஒரு ராஜ்யம் முழுவதற்குமோ, அல்லது அதன் பெரிய பிரிவான மஹா மண்டலம் ஒன்றுக்கோ சட்டம் போட்டு, திட்டம் போட்டு நடத்துவதற்காக ப்ரதிநிதிகளைப் பொறுக்கி எடுப்ப தற்காக நடந்த தேர்தல் அல்ல, இந்த சாஸனத்தில் சொல்லப் படும் விஷயம். பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் சோழ ராஜாக் களின் ஆட்சியில் அந்தந்த ஊர்க் கார்யங்களைக் கவனிப்ப தற்காக, இந்த நாளில் ஸ்தல ஸ்தாபனம் (Local Body) என்று நகர ஸபைகளும் பஞ்சாயத்துக்களும் உள்ள மாதிரி ஸபைகள் இருந்திருக்கின்றன. இவற்றின் ப்ரதிநிதிகளுக்கான தேர்தல்தான் இந்தச் சாஸன விஷயம்.

சோழ ராஜ்யத்தைப் பல administrative division-களாக (நிர் வாஹப் பிரிவுகளாக)ப் பிரித்திருந்தார்கள் – தற்போதைய ஜில்லா, தாலுகா, ஃபிர்க்கா முதலானவற்றைப் போல்! இப்போதுள்ள பிரிவினைகளின் பெயர்களிலிருந்தே இவை துருக்கர் ஆட்சியில் ஏற்பட்டவை என்று தெரிகிறது. அப்புறம் வெள்ளைக்காரர் ஆட்சியில் இவை மேலும் திட்டமாக வரைய றுக்கப்பட்டன. ஆனால் இதற்கெல்லாம் ரொம்ப முந்தியும் நம் நாட்டில் இப்படி ராஜ்யத்தைப் பல பிரிவுகளாகப் பிரித்திருக்கி றார்கள். அதில் சோழராட்சியில் நாட்டின் மிகப் பெரிய பிரிவு 'மண்டலம்' எனப்படும். அப்புறம் ஒரு மண்டலத்துக்குள் ஒவ்வொன்றும் பதினெட்டு ஊர் கொண்டதாக 'வளநாடுகள்' என்ற பிரிவினை. வளநாட்டுக்குள்ளே கூற்றம், கோட்டம் என்று போய் முடிவிலே ஊர். ஊர் என்பது பெரும்பாலும் கிராமமே. வர்த்தகத்தைவிட வ்யவஸாயமே (விவசாயமே) அதிகம் நடந்த அக்காலத்தில் நகரங்கள் என்னும் டவுன்கள் குறைச்சல். அவற் றைவிடக் கிராமங்களே சிறப்பாக விளங்கின. உத்தரமேரூர்கூட அப்படிப்பட்ட கிராமம்தான். கிராமம் என்றால் ரொம்பச் சின்னது என்று நினைக்க வேண்டாம். இப்போது நாம் ஒரு

ஊர் ஸபைத் தேர்தலில் 'வார்டு' என்று சொல்கிற பிரிவுபோல் முப்பத்தியிரண்டு கொண்ட அளவுக்கு உத்தரமேரூர் விஸ்தார மாக இருந்திருப்பதாக சிலா சாஸனத்திலிருந்து தெரிகிறது.

இப்படிப்பட்ட ஓர் ஊர் அல்லது கிராமத்தில் முன்னே சொன்ன வேதகால ச்ரேணியின் அடிப்படையில் ஒவ்வொரு ஜாதிக்கும், அதாவது தொழிற்பிரிவுக்கும், ஒரு நாட்டாண்மை இருந்தது. இவற்றிலே வ்யாபாரிகளுடைய வ்யவஹாரங்களை அவர்களே கவனித்துக் கொண்ட அமைப்புக்குத்தான் தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் 'நகரம்' என்று பெயர். அதனால் தான் ராமநாதபுர ஜில்லாவில் வ்யாபார வைச்ய ஸமூஹமே முன்னணியில் இருப்பதான நாட்டுக் கோட்டைப் பகுதியினால் அவர்களுக்கு 'நகரத்தார்' என்று பெயர் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இதேபோல 'ஸபை' என்று வெறுமே சொன்னால் அது தமிழ்த் தேசத்தில் பிராமணர்கள் தங்கள் ஸமாசாரங்களை விவாதித்து முடிவுசெய்து கொண்ட ஸபைதான். இப்படித் தனிப்பட்ட ஒரு ஜாதிக்காக இல்லாமல் ஊர்முழுவதன் பொது விஷயங்களை யும் கவனித்து, அதன் வ்யவஸாயம், நீர்ப்பாசனம் முதலிய வற்றை நிர்வஹித்த ஸ்தல ஸ்தானத்துக்கே 'ஊர்' என்று பெயர் இருந்தது. இதில் எல்லா ஜாதியினரும் அங்கம்வஹிப்பார்கள். இதை ஊர்ச்சபை, கிராமஸபை, கிராம மஹாஸபை என்றெல் லாமும் சொல்வதுண்டு. அப்படிப்பட்ட உத்தரமேரூர் கிராம மஹாசபைக்கு எப்படித் தேர்தல் நடந்தது என்பதைத்தான் இரண்டு சிலா சாஸனங்கள் தெரிவிக்கின்றன.

இந்த நாளில் ஊரை 'வார்டு' என்று பல பிரிவுகளாகப் பிரித்திருக்கிறமாதிரி அப்போது ஒவ்வொரு ஊரையும் (கிரா மத்தையும்) பல 'குடும்பு'களாகப் பிரித்திருக்கிறார்கள். உத்தர மேரூர் கல்வெட்டுக்குச் சுமார் ஐம்பது வருஷம் முந்தியதும், செந்தலை என்கிற சந்த்ரலேகா சதுர்வேதி மங்கலம் என்ற ஊரிலுள்ளதுமான முதலாம் ஆதித்ய சோழனின் கல்வெட்டி லேயே அந்த ஊரைக் 'குடும்பு'கள் என்ற வார்டுகளாகப் பிரித்திருந்ததைக் குறிப்பிட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு குடும்புக்கும் ஒரு ப்ரதிநிதி கொண்டதாக கிராம மஹாஸபை அமைக்கப்பட் டிருந்தது. மேற்படி ப்ரதிநிதிகள், அதாவது ஊர்ச்சபையின் அங்கத்தினர்கள்தான் ராஜாவாலோ, அல்லது ராஜாங்க அதிகாரியாலோ அல்லது அதிகாரக் குழுவாலோ நியமிக்கப்

படாமல், தேர்தல் மூலமாகப் பொறுக்கி எடுக்கப்பட்டுப் பத விக்கு வந்தனர். அதாவது - இதுதான் முக்யமான அம்சம் - ஊராட்சி ஸபையின் மெம்பர்ஷிப் பாம்பர்யமாகவோ, அல்லது ராஜாங்க நியமனமாகவோ (கவர்ன்மென்ட் அப்பாயின்ட்மென்டாகவோ) இல்லை. மணியம் மாதிரி அப்பா - பிள்ளை என்று தலைமுறைத் தத்துவமாக இல்லை. Hereditary appointment இல்லை. nominated appointment-ம் இல்லை; elected appointment. இதை ஒரு விதத்தில் ஜனங்களே எலெக்ட் செய்வதாக இருந்தது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். வோட்டுச் சீட்டு மாதிரியே ஒன்றை அனுஸரித்து இந்தத் தேர்தல் நடந்தது என்பது இதில் இன்னொரு ஸாரமான அம்சம். ஆனாலும் வோட்டர்கள் என்று பல பேர் தலைக்கு ஒரு வோட்டுப் போட்டு நடந்த தேர்தல் அல்ல. பின்னே அது என்ன, எப்படி நடந்தது என்று பின்னால் சொல்கிறேன். காக்க வைத்துச் சொல்வதில்தான் ருசி அதிகம்!

கல்வெட்டைப் பற்றிய விவரம்

இப்படி ஊர் ஸபைகளின் அங்கத்தினர்களை எப்படித் தேர்ந்தெடுத்தார்கள் என்பதைக் காஞ்சீபுரத்துக்கு அருகிலுள்ள உத்தரமேரூரில் உள்ள சாஸனத்தால் மட்டுமின்றி, தெற்கு ஜில்லாக்களிலுள்ள வேறே பல செப்பேடுகளிலிருந்தும் கல்வெட்டுகளிலிருந்தும் தெரிந்து கொள்கிறோம்.

மாயவரம் தாலுகாவில் தலைஞாயிறு என்று (கிராமம்) இருக்கிறது. அங்கே 'குற்றம் பொறுத்தீச்வரர்' என்ற கருணைப் பெயர் கொண்ட சிவன் கோயில் இருக்கிறது. 'தனிவாழ்க்கையில் தனி மனுஷன் குற்றத்தைத்தான் பொறுக்கும்படி பகவானிடம் வேண்டலாம்; பொதுவாழ்க்கையில் குற்றமில்லாமல்

அப்பமுக்கற்றதாகத்தான் ஒழுகணும்' என்று காட்டுகிற மாதிரி இந்தக் கோயிலிலேயே ஊராட்சி பற்றி ஒரு சோழர் காலக் கல்வெட்டு இருக்கிறது. இத்தனை வயஸுக்கு மேலே ஆனவர்கள், இதற்கு முந்தி இத்தனை வருஷகாலம் ஊர்ஸபையில் அங்கம் வஹிக்காதவர்கள், வேறே தன் உறவுக்காரர்கள் யாரும் ஊர்ஸபையில் இத்தனை வருஷத்துக்கு முந்திவரை மெம்பராயில்லாதவர்கள் ஆகியவர்களைத்தான் 'எலெக்ட்' செய்யலாமென்று இந்தக் கல்வெட்டிலிருப்பது ஏறக்குறைய உத்தர மேரூர் பாணியிலேயே இருக்கிறது.

சிலாசாஸனமும் (கல்வெட்டும்), தாம்ர சாஸனமுமாக (செப்பேடுமாக) உத்தம சோழன், ஸுந்தர சோழன், முதலாம் ராஜராஜன், முதலாம் ராஜேந்த்ரன், முதலாம் குலோத்துங்கன் என்று பல பேர் காலத்தியதாக ஊராட்சி விஷயங்களைச் சொல்பவை பல இருக்கின்றன. 'அன்பில் Plates', 'Leyden Plates' என்று இவற்றில் இருப்பதிலும் இந்த விஷயங்கள் வருகின்றன. ஆனாலும் முக்யமாக, exhaustive ஆக (முழு விவரமும் தருவதாக) இருப்பது உத்தரமேரூர் சாஸனந்தான்!

ஸரியாகச் சொன்னால் உத்தரமேரூரிலேயே இரண்டு சாஸனங்கள் இருக்கின்றன. முதலில் ஒன்றும், அப்புறம் இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பின்னால் இன்னொன்றுமாக இரண்டு கல்வெட்டுகள் அங்குக் காணப்படுகின்றன. முதல் கல்வெட்டு சுருக்கமாக இருக்கிறது. பிந்தையதுதான் விவரமாக இருப்பது. அதுதான் அதிக ப்ரஸித்தி அடைந்தது. நான் அதிலுள்ள விஷயங்களைத்தான் இப்போது சொல்ல இருக்கிறேன். ஏனைய கல்வெட்டுகளில் கொஞ்சம் கொஞ்சம் தெரிகிற விஷயங்களைப் பூர்த்தியாகக் கொடுப்பது பராந்தகச் சோழன் காலத்திய இரண்டாம் கல்வெட்டுத்தான். (கி.பி. 920-ம் வருஷத்தியது.)

ஓர் ஊரில் பொதுக் கார்யங்களில் ஏதாவது குறை ஏற்பட்டிருந்தால், முறையின்மை நடந்திருப்பதாகத் தெரிந்தால், அதை விசாரித்து நிவ்ருத்தி செய்வதற்காகச் சோழ ராஜா (எந்த அரசனுமே) தகுந்த அதிகாரிகளை அனுப்பி வைப்பான். இப்படி ஆயிரம் வருஷத்துக்கு முந்தி 'பராந்தகன்' என்று நாம்

சுருக்கமாகச் சொல்லும் வீர நாராயண பராந்தகத் தேவ் பரகேஸரி வர்ம சோழ மஹாராஜா, தத்தனூர் மூவேந்த வேளான் என்னும் அதிகாரியை ஒரு தடவையும், அதற்கு இரண்டு வருஷங்களுக்கு அப்புறம் ஸ்ரீவங்கநகர் ஸோமாசி கிரமவித்த பட்டன் என்னும் அதிகாரியை இன்னொரு தடவை யும் உத்தரமேரூருக்கு அனுப்பித் தேர்தல் முறைகளைச் சீர்ப் படுத்தியிருக்கிறான். இந்த இருவரும் மேற்பார்த்துச் செய்த ஏற் பாடுகளைத்தான் முறையே அந்த இரண்டு உத்தரமேரூர் சாஸ னங்களும் தெரிவிக்கின்றன. அந்த ஊர்ப் பரிபாலன ஸபையார் கூடி வகுத்துக் கொண்ட தேர்தல் விதிகளை இந்த அதிகாரிகள் ஸூபர்வைஸ் செய்து அதிகாரப் பூர்வமாக அங்கீகரித்திருக் கிறார்களென்று தெரிகிறது.

இந்த இரண்டு அதிகாரிகளில் வேளான் என்பவன் வேளாளர் ஜாதி என்று சொல்லாமலே புரியும். 'ஸோமாசி', 'கிரமவித்தன்', 'பட்டன்' என்கிற மூன்று வார்த்தையுமே பிராமண ஜாதியைக் குறிப்பிடுபவைதான். ஸோமாசி என் றால் பக்ஷணம் இல்லை. ஸோமயாகம் செய்த ஸோம யாஜி'தான் தமிழில் 'ஸோமாசி' ஆனது! ஸுந்தர மூர்த்தி நாயனார் சரித்ரத்தில் 'சோமாசி மாற நாயனார்' என்று ஒருத்தர் வருகிறார். அறுபத்துமூவரில் ஒருத்தர் அவர்.

கிரமவித்தன் என்றால் என்ன? எழுதி வைக்காமலே காதால் கேட்டுப் பாடம் பண்ண வேண்டியதான வேதத்தின் வாசகங்க ளில் கொஞ்சங்கூடத் தப்பு வரப்படாது. அப்படி வந்தால் மந்த்ர சக்தியே பாதிக்கப்படும் என்பதால் அவற்றின் பதங்க ளைப் பலவிதங்களில் ஒன்றோடு ஒன்று கூட்டியும், முன்பின் னாக மாற்றியும் சொல்லிக் கொடுத்து, 'இதுதான் மூலரூபம்' என்று ஆணி அடித்ததுபோல் நிர்ணயம் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளை ரிஷிகள் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள். இப்படி வேத அக்ஷரங்களைப் பல தினுசாக மாற்றிச் சொல்வதில் வர்ணம், கிரமம், ஜடை, கனம் என்று பல முறைகள் உண்டு. 'கனம்'தான் கடைசி – ரொம்ப நுணுக்கமாகப் பதங்களைக் கோத்து வாங்கினது. 'கனபாடி' என்று கேள்விப்படுகிறோமே, 'ஜடாவல்லபர்' என்றால் 'ஜடை'யில் தேர்ச்சிப் பெற்றவர். இப்படியே கிரமம்வரை அத்யயனம் பண்ணினவன் 'க்ரமவித்'; தமிழில் கிரமவித்தன்'. மூவேந்தர்களின் அனேகக் கல்வெட்டு

களில் பல கிரமவித்தா்'களின் பெயர் காணப்படுவதிலிருந்து தமிழ்நாட்டில் அப்போது ஏராளமாக வேத அத்யயனம் பண்ணின பிராமணர்கள் இருந்ததாகத் தெரிகிறது.

'பட்டர்' என்பதும் 'அய்யர்', 'சாஸ்த்ரி', 'சர்மா' என்ற மாதிரி அக்காலத்தில் பிராமணனைக் குறிப்பிட்ட பதம்தான். சாஸ்த்ர ப்ரகாரம் பிராமணன் 'சர்மா' என்றும், க்ஷத்ரியன் 'வர்மா' என்றும், வைச்யன் 'குப்தா' என்றும், நாலாம் வர்ணத்தவன் 'தாஸ' என்றும் போட்டுக் கொள்ள வேண்டும். ஆனாலும் பூர்வகாலத்தில் பிராமணனை 'பட்டன்' என்று குறிப்பிடுவதே அதிகம் வழக்கத்திலிருந்திருக்கிறது. மஹாராஷ்ட்ர பட்டோஜி, மங்களூர் பட், பெங்காலி பட்டாசார்யா எல்லாரும் பட்டர்களான பிராமணர்கள்தாம்.

நாலாம் வர்ணத்தைச் சேர்ந்த வேளான், முதல் வர்ணத்தைச் சேர்ந்த பட்டன் இருவரும் முக்ய அதிகாரிகளாக இருந்திருக்கிறார்கள் என்பதைக் கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

வேட்பாளர்களின் யோக்யதாம்சங்கள்

உத்தரமேரூர் கல்வெட்டுகளிலிருந்து ஊர் ஸபைக்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்படும் அபேக்ஷகருக்கு அனேக யோக்யதாம்சங்கள் நிர்ணயிக்கப் பட்டிருப்பதைத் தெரிந்து கொள்கிறோம். அபேக்ஷகரின் 'க்வாலிஃபிகேஷ'னுக்கு ஒரு லிஸ்டே கொடுத்திருக்கிறது. அந்நாளில் ஊர் ஸபை அங்கத்தினருக்குத் தேவைப் பட்ட அந்தத் தகுதிகள் என்னவென்றால்,

1. அவன் தீர்வை செலுத்தும் கால் வேலி நிலமாவது உடையவனாக இருக்க வேண்டும். ('கானிலத்துக்கு மேல்

இறை நிலமுடையான்' என்பது சாஸன வாசகம். இறை' என்பதுதான் வரி, அதாவது நிலத்துக்குத் தரும் தீர்வை.)

2. தன்னுடைய ஸொந்த மனையில் வீடு கட்டிக் கொண்டவனாயிருக்க வேண்டும். ('தன் மனையிலே அகமெடுத்துக் கொண்டிருப்பான்.')

3. அறுபது வயஸுக்கு அதிகமானவனாகவும், முப்பது வயஸுக்குக் குறைந்தவனாகவும் இருக்கப்படாது என்று முதல் கல்வெட்டு சொல்கிறது. இரண்டு வருஷம் கழித்து அதை 'ரிவைஸ்' செய்த இரண்டாம் கல்வெட்டு, அறுபது என்பதை எழுபது என்றும், முப்பது என்பதை முப்பத்தைந்து என்றும் உயர்த்தி நிர்ணயம் செய்திருக்கிறது. 'அறுபது பிராயத்துக்குக் கீழ் முப்பது பிராயத்துக்கு மேற்பட்டார்' என்று முதலில் இருந்ததை 'எழுபது பிராயத்தின் கீழ் முப்பத்தைந்து பிராயத்தின் மேற்பட்டார்' என்று மாற்றி வயஸு நிர்ணயம் செய்திருக்கிறது.

இதிலிருந்து தெரிகிற இன்னொரு விஷயம், ஏதோ ஒரு ரூல் போட்டுவிட்டால் அதையேதான் பிடித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்றில்லாமல், அவ்வப்போது புனராலோசனை செய்து அதை இன்னும் சீர்படுத்த முடியுமென்று தெரிகிறபோது 'அமெண்ட்மென்ட்'டும் (சட்டத் திருத்தமும்) கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்பது.

அமெண்ட்மென்டைப் பற்றிச் சொல்லும்போது இன்னொன்று கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் நல்லவர்களாக, ஸ்வய நலம் அல்லது ஸ்வய ஜாதி அல்லது ஸ்வய கட்சி நலமில்லாமல் தேச நலனையே கருதுபவர்களாக இருக்கப்பட்டவர்கள் போடும் ரூல் (விதி)களையும் 'லா'க்களையும் (சட்டங்களையும்) பிற்பாடு அப்படியில்லாதவர்கள் ஸ்வய நலனுக்காக மாற்றி அமெண்ட் செய்கிற ஆபத்தும் இருக்கிறது. இவ்விஷயமாகப் பழைய காலத்தில் இருந்த உத்தமமான அம்சம் என்ன என்றால், அடிப்படையாக நம்முடைய ராஜ்யங்கள் எல்லாவற்றுக்குமே தர்ம சாஸ்த்ரம்தான் கான்ஸ்டிட்யூஷன் (அரசியல் நிர்ணயச் சட்டம்) மாதிரி இருந்ததாகும். இருக்கப்

பட்ட அனேகத் தர்ம சாஸ்த்ரங்களில் எல்லா விஷயங்களையும் மிகவும் தெளிவாகவும் அழகாகவும் விவரிக்கும் மனுதர்ம சாஸ் திரத்தைத்தான் எந்த அரசனும் பின்பற்றியதாக அவனைப் பற்றிய ப்ரசஸ்திகளிலும் (சாஸன வாயிலாக ஓர் அரசனைப் பற்றிக் கூறப்படும் புகழ்மொழிகளிலும்), மற்ற இலக்கியம், காவியம் முதலானவற்றிலும் காணப்படுகிறது. 'மனுநீதி வழுவாது' என்று எந்த அரசனின் ஆட்சியையும் பற்றிச் சொல் லப்படுவதால், கொஞ்சங்கூட ஸ்வயச் சார்பே இல்லாமல் ரிஷி கள் வகுத்த தர்ம சாஸ்த்ரங்களின் ஸாரமாக மனு கொடுத்த அந்த ப்ரமாண நூலில் காண்கிற விதிமுறைகள் பின்னால் வந்த அரசர்களால் மாற்றப்படவேயில்லை என்று தெரிகிறது. இந்த அடிப்படைச் சட்டத்துக்கு 'அமென்ட்மென்ட்' என்பது கிடையாது. அதன் விதிகள் அவற்றின் ரூபம் சிதையாமலே காக்கப்பட்டு வந்தன.

தர்ம நெறிகளைக் குறித்ததாகவும், அவற்றை அனுஸரிப்ப தற்கு ஏற்றவகையில் ஸமூஹத்தைப் பல பிரிவுகளாக்கி அவை ஒன்றுக்கொன்று இசைந்து செயல்படும்படியாகவும் விதிகளைத் தரவே ஏற்பட்டது மனு தர்ம சாஸ்த்ரம். அதற்குப் பேரே தர்ம சாஸ்த்ரமே ஒழிய ராஜீய (அரசியல்) சாஸ்த்ரமல்ல. தேசத்தில் ஒட்டு மொத்தமாகவும், தேச ப்ரஜைகளில் ஒவ்வொருவரின் வாழ்க்கையில் தனித்தனியாகவும் தர்மம் நிலைநாட்டப்பட வேண்டுமென்பதற்கே ஏற்பட்டது அந்த நூல். அந்த நூல் ஒரு ராஜாவின், ராஜாங்கத்தின் கடமையே இப்படிப்பட்ட தர்ம ஸ்தாபனம்தான் என்று உணர்த்துவதாகும். அரசியல் என்பது தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதன் ஓர் அங்கமாகத்தான் பூர்விகர் களால் கருதப்பட்டது.

அர்த்த சாஸ்த்ரம், சுக்ரநீதி முதலான நூல்கள் பிற்பாடு அரசியலையே ப்ரதானமாக வைத்துச் செய்யப்பட்டனவென் றாலும், அவையும் தர்ம சாஸ்த்ரத்தை அனுஸரித்தேதான் பெரும்பாலும் செய்யப்பட்டன. யதார்த்த ஸௌகர்யங்களை யும், தேவைகளையும் முன்னிட்டுத் தர்ம சாஸ்த்ர விதிகளை அப்படியே பின்பற்றாமல் சிற்சில விஷயங்களில் கொஞ்சம் மாற்றிச் செய்யவும் ராஜநீதி சாஸ்த்ரங்கள் இடம் தரத்தான் செய்கின்றன. ஆனாலும், இங்கேயுங்கூட அரசியல் சாஸனத் தின் அடிப்படை அமைப்பு – basic structure என்கிறார்களே, –

அது போன்ற தர்ம சாஸ்த்ர அஸ்திவாரத்துக்கு ஹானி உண்டாக்காமலே செய்ய வேண்டுமென்பதுதான் கொள்கையா யிருந்திருக்கிறது. அப்படி எங்கேயாவது அர்த்த சாஸ்த்ரம். தர்மசாஸ்த்ரத்துக்கு வித்யாஸமாகப் போனாலும் சதுர்தச வித்யைகளிலுள்ள நாலு சாஸ்த்ரங்களில் ஒன்றாய் உள்ள தர்ம சாஸ்த்ரத்தைத்தான் ப்ரமாணமாக எடுத்துக் கொள்ள வேண்டு மென்றும், அந்த வித்யைகளுக்குப் பிற்பட்டே ஸ்தானம் பெறுகிற நாலு உபவேதங்களில் ஒன்று மட்டுமேயான அர்த்த சாஸ்த்ரம் முதலான அரசியல் நூல்களின் அபிப்ராயத்தைத் தள்ளிவிட வேண்டுமென்றும் ஆன்றோர் கருதியிருக்கிறார்கள். அந்த உத்தமக் கொள்கையைக் கடைப் பிடித்துத்தான் தமிழ் நாட்டு அரசர்கள் தங்களை மனு நூல் வழி நடப்பவர்களாகவே சொல்லிக் கொண்டார்கள்; அர்த்த சாஸ்த்ர வழி நடப்பவர் களாக அல்ல!

எதற்குச் சொல்ல வந்தேன் என்றால், தமிழ் வேந்தர்களின் ஆட்சிக்காலத்தில் சட்டத்திருத்தம் பண்ண இடமே இல்லாம லும் இல்லை; ஆனால், அதே ஸமயத்தில் சட்டத் திருத்தம் என்ற பெயரில் அவ்வப்போது ஆட்சியிலிருப்பவர்களின் இஷ் டப்படியும் ஸௌகர்யப்படியும் எந்த விதியை வேண்டுமானா லும் மாற்றலாம் என்றும் இல்லாமல் தர்ம சாஸ்த்ர அடிப் படை விதிகளை, intact-ஆக (கட்டுக் குலையாமல்) ரக்ஷிக்கத் தான் வேண்டும் என்றும் இருந்தது. தர்ம சாஸ்த்ரத்தை வேராகக் கொண்டு ராஜாங்க வ்ருக்ஷம் ரக்ஷிக்கப்பட்டபோது அந்த வேரைக் கொஞ்சம்கூடப் பாதிக்காமலே, யதார்த்த நடைமுறைகளையொட்டிக் கிளைகள் மாதிரித்தான் புதுச் சட்டங்கள் போட்டது. அவச்யமேற்படும்போது கிளைகளைக் கொஞ்சம் வெட்டி விடுகிறாற்போல, ஒன்றிரண்டைக் கழித்துக் கட்டியும் இந்தப் புதுச் சட்டங்களை 'அமென்ட்' பண்ணவும் செய்தார்கள்.

சோழராட்சியில் கிராம மஹா ஸபை அங்கத்தினருக்கான க்வாலிஃபிகேஷன்களில் மூன்றாவதான வயஸு பற்றிய விதியை இப்படித்தான் ரிவைஸ் பண்ணினது.

நாலாவது யோக்யதாம்சம்; அபேக்ஷகர்கள் வைதிக தர்மம்

இன்னது என்று தெரிந்தவர்களாக இருக்கவேண்டும். நம்முடைய சாஸ்த்ரக் கொள்கைகளை நன்றாக அறிந்தவர்களாயிருக்க வேண்டும். நல்ல படிப்பறிவு உள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும்.

இதைச் சொன்ன கையோடேயே இந்த யோக்யதாம்சத்துடன் சேர்த்தே இன்னொன்றையும் வலியுறுத்தியிருக்கிறது. சாஸ்த்ரக்ஞர்களாகவும் படிப்பாளிகளாகவும் இருக்கப்பட்ட பல பேருக்குக் கார்யத் திறமை இல்லாமலிருப்பதைப் பார்க்கிறோமல்லவா? ஊர் நிர்வாஹத்தில் பொறுப்பு ஏற்பவர்கள் இப்படி இருக்கப்படாது. அவர்கள் வித்வான்களாக இருப்பது மட்டுமில்லாமல் செயல்திறமையுள்ளவர்களாயும் இருக்க வேண்டும் என்று விதி செய்திருக்கிறது. 'வேதத்திலும் சாஸ்த்ரத்திலும் காரியத்திலும் நிபுணர் என்னப்பட்டிருப்பவர்' என்று சாஸன வாசகம் கூறுகிறது!

5. இவர்கள் ஸொத்து உள்ளவர்களாயிருக்க வேண்டும் என்பதை முதல் இரண்டு விதிகளாலும் தெரிந்து கொண்டோம். இப்போது அது தப்பு வழியில் ஸம்பாதித்ததாக இருக்கப்படாது, ஸபை மெம்பர் ஆன பிற்பாடும் இவர்கள் தப்பு வழியிலே போய் ஸம்பாதிக்கக் கூடாது என்று தர்மத்தால் அர்த்தத்துக்கு – அறத்தினால் பொருளுக்கு – வேலி போட்டுக் கொடுப்பதாக ஒரு ஷரத்து வருகிறது. ஸொத்து விஷயம் மட்டுமில்லை, எல்லா விஷயத்திலுமே சிறந்த ஒழுக்கமுள்ளவர்களாயும் ஆத்ம ஸம்பத்தை வ்ருத்தி செய்து கொண்டவர்களாயும் அபேக்ஷகர் இருக்க வேண்டும். அபேக்ஷகர் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு ஸபையின் அங்கத்தினர் ஆன பிற்பாடும் இதைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். நியாயமான முறையில் அடைந்த ஸொத்துக்களையும், பரிசுத்தமான நடத்தையும் உள்ளவர்கள்தான் முதலில் அபேக்ஷகராக இருக்க முடியும்; பிற்பாடு அங்கத்தினராக நீடிக்கவும் முடியும். 'அர்த்த சுத்தமும் ஆத்மசுத்தமும் உடையார்' என்று சாஸனம் சொல்லும் இந்த வாசகந்தான் ஊரின் நிர்வாஹஸ்தர்களுக்கான யோக்யதாம்சங்கள் அத்தனைக்கும் ஜீவஸாரம்.

6. இந்தத் தேர்தல் வருஷா வருஷம் நடப்பதாகும். இந்த வருஷ மெம்பர் அடுத்த வருஷத் தேர்தலிலும் 'காண்டிடேட்'டாக (வேட்பாளராக) இருக்க முடியாது. இப்படி, ஒரு

வருஷ 'டெர்மு'க்குப் பிறகு வருகிற மூன்று வருஷங்களுக்கு அப்புறம் வேண்டுமானால் மறுபடியும் ஸ்பையில் 'மெம்பர் ஷிப்' வஹிக்கலாம். இதை 'மூவாண்டினிப்புறம் வாரியம் செய்திலாதார்' என்று சாஸனம் கூறுகிறது. அதாவது ஒரு தேர்தல் நடப்பதற்கு முந்தைய மூன்று ஆண்டுகளுக்குள் அபேக்ஷகர் ஸபை மெம்பராக இருந்திருக்கப்படாது.

ஒருத்தர் அங்கத்தினரான பிற்பாடு அதிக நாள் பதவி வஹிப்பதாலேயே இதற்கு முந்திய விதியில் சொன்ன அர்த்த சுத்தமும் ஆத்ம சுத்தமும் கெட்டுப்போக ஹேது ஏற்பட்டுவிடப் போகிறதே என்று ஜாக்ரதை செய்வதாகத்தான் இந்த விதி ஏற்பட்டிருக்கிறது.

'மூவாண்டின் இப்புறம்' என்பதை, முதலில், 'மூவாண் டின் அப்புறம்' என்று படித்துவிட்டு, தொடர்ச்சியாக மூன்று வருஷங்கள் மெம்பராக இருந்த எவரும் அதற்கப்புறம் தேர்த லுக்குத் தகுதிபெற மாட்டார்களென்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டுவிட்டேன். அப்புறம்தான் 'இப்புறம்' என்பதை ஸரியாகத் தெரிந்து கொண்டு, அதற்கு 'முந்தைய மூன்றாண்டு களுக்குள்' என்று பொருள் என்று புரிந்து கொண்டேன். அதாவது ஒரு வருஷ 'டெர்ம்' வஹித்தபின் மூன்று வருஷ gap (இடைவெளி) கொடுத்து எத்தனை தடவை வேணுமானாலும் ஒருத்தர் தேர்ந்தெடுக்கப்படலாம். ஆனாலும் ஒரு வருஷம் பதவி வஹித்தால் அப்புறம் அதைப் போல மூன்று மடங்கு காலம் பதவி இல்லை என்பதால் எவரும் தப்பான முறையில் தங்களுடைய இன்ஃப்ளுயென்ஸை வளர்த்துக் கொள்ளமுடி யாதபடிச் செய்திருக்கிறார்கள்.

7. கடைசியாய் வரும் ஏழாவது ஷரத்தும் இந்த ஐந்தாம், ஆறாம் ஷரத்துக்களை ஒட்டி அவற்றைக் 'காம்ப்ளிமென்ட்' பண்ணுவதாகவே (இட்டு நிரப்புவதாகவே) இருக்கிறது. அது என்ன சொல்கிறதென்றால் புதிதாக அங்கத்தினர் ஆகிறவர்கள் ஏற்கெனவே அங்கத்தினர்களாக இருந்தவர்களின் நெருங்கிய பந்துக்களாக இருக்கப்படாது என்கிறது. 'வாரியம் செய்தொ ழித்த பெருமக்களுக்கு ஆத்ம பந்துக்களல்லாதார்' என்பது சாஸன வாசகம்.

இந்த க்வாலிஃபிகேஷன்களை ஒவ்வொன்றாகப் பார்ப்

போம்.

முதலில் அபேக்ஷகருக்கு கால் வேலியாவது நிலம் ஸொந்தமாக இருக்க வேண்டுமென்றும், ஸொந்தமனையில் வீடு இருக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. அதோடு நிலத்துக்கு அவன் தீர்வை கட்ட வேண்டுமென்றும் இருக்கிறது. நிலம் இருந்தால் வரி (தீர்வை) கட்டத்தானே வேண்டும் என்று கேட்கலாம். அப்படியில்லை. ராஜமான்யமாக பிராமணச்ரௌதியிலிருந்து ஏகாலி மாதிரியான தொழிலாளி வரையிலும் ஸ்வஜாதித் தொழில் செய்கிற எல்லாருக்கும் நிலம் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. இதற்குத் தீர்வை கிடையாது. 'இறையிலி' என்றே இவற்றைச் சொல்லியிருக்கும். இப்படித் தானமாகப் பெறாமல் ஒருவன் தானே உழைத்தோ, அல்லது தன் பித்ருக்கள் உழைத்துப் பெற்றுப் பிதுரார்ஜிதமாகவோ அந்தக் கால்வேலி நிலம் படைத்தவனாக இருக்க வேண்டும் என்பதே விதி.

லக்ஷ்ய தர்மமும், நடைமுறை ஸாத்யமும்

'**ஸொத்து** இருக்க வேண்டும், வரிகட்ட வேண்டும் என்று ஏன் வைத்திருக்கிறது? ஏழைக்கு ப்ரதிநிதித்வம் வஹிக்க ரைட் இல்லையா?' என்று அபேதவாதம் பேசலாம். ஐடியலிஸத்துக்கு (ஆதர்ச வாதத்துக்கு) இந்த வாதம் ஸரியாயிருக்கலாமே தவிர, ஸாதாரண ஜனங்களின் மனப்போக்குகளை வைத்து அன்றாடம் நடக்கிற ப்ராக்டிகலான (யதார்த்த) ராஜ்ய கார்யங்களுக்கு ஸரிப்பட்டு வராது என்று நம்முடைய மூதாதையர் கண்டிருக்கிறார்கள்.

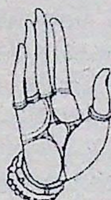
ஐடியல் நிலையை எடுத்துச் சொன்ன தர்மசாஸ்த்ரங்களே, ப்ரத்யக்ஷ நடைமுறை முழுக்கவும் அந்தப்படிதான் இருக்க வேண்டும் என்று கண்டிப்புப் பண்ணினால் நிச்சயமாக அப்ப

டிப் பண்ண ஸர்வஜனங்களாலும் முடியாமல் போய், வெறும் வேஷமாகவும் ஹிபாக்ரிஸியாகவும்தான் ஆகும் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு வர்ணம், ஆச்ரமம் என்றெல்லாம் பிரித்துக் கொடுத்து யார் யாருக்கு எந்தெந்த ஸ்டேஜில் எத்தெந்த அளவுக்கு அந்த ஐடியலையே இளக்கியும் இறுக்கியும் கொடுக்க வேண்டுமென்று நன்றாக வகை தொகை செய்து தந்திருக்கின் றன. 'ஐடியலை இளக்கி' என்றால் அதர்மத்தை விதித்ததாக அர்த்தமில்லை. ஆனால் தர்ம விதியை ஒரு நிலைவரையில் ரொம்பக் கண்டிப்பு செய்யாமல், அதே ஸமயத்தில் ரொம்ப வும் கண்டிப்பான அந்த ஐடியல் நிலைக்கு கொஞ்சம் கொஞ்ச மாக ஒருத்தனைக் கொண்டு சேர்க்கும்படியாகப் பாகுபாடு செய்தது என்றே அர்த்தம். வாழ்க்கையின் பல துறைகளிலும் இப்படி என்றாலும் பெரிய ஜன ஸமூஹத்தின் அன்றாட உலகியல் நிலவரத்தைக் குறித்ததான பாலிடிக்ஸில் மற்றத் துறைகளைவிடவும் யதார்த்தத்துக்கும் ஸைகாலஜிக்கும் அதிக இடம் தர வேண்டுமென்பதைக் கருத்தில் கொண்டே அர்த்த சாஸ்த்ரம் உண்டான நாளிலிருந்து சோழர் காலம் வரைக்கும் சட்ட திட்டங்கள் செய்ததாகப் பார்க்கிறோம்.

இப்படிச் சொன்னதால் தற்காலத்தில் தர்ம ஸம்பந்தமே இல்லாமல், தெய்வ ஸம்பந்தமே இல்லாமல் பாலிடிக்ஸ் நடத்துகிற மாதிரி அப்போது இருந்ததாக அர்த்தம் இல்லை. தர்மம், தெய்வம் என்று நான் இரண்டாகப் பிரித்துச் சொல் வதுகூடத் தப்புத்தான். நம் அத்தனைபேரையும் ஆட்டிப் படைத்து ஆட்சி பண்ணிக் கொண்டிருக்கும் ஈச்வரனிடம் பயபக்தியிலே கட்டுப்படாமல் தனியாகத் தர்மம் என்னும் நன்னெறிக் கொள்கைகளுக்கு மட்டும் கட்டுப்பட்டு அவற்றைக் கடைப்பிடிப்பது என்பது வெறும் சவுடால்தான்.

தெய்வம், தெய்வ ஸங்கல்பத்தைப் புரிந்துகொண்ட ரிஷி கள் செய்த தர்ம சாஸ்த்ரம் ஆகியவற்றை 'ஸம்பந்தமில் லாதவை' என்று தள்ளிவிட்டுத் தனியாக அரசியல் கொள்கை, அரசாங்கத் திட்டம் என்றெல்லாம் போனால் அது ஜனங் களின் ஆத்மஹானியில்தான் முடியும். வெள்ளைக்காரர்கள் கொண்டுவந்த அரசியல் ஐடியாலஜிகளிலிருந்துதான் இப்படித் தெய்வ ஸம்பந்தத்தையும், சாஸ்த்ர ஸம்மதத்தையும் ஒதுக்கி

விட்டு ராஜ்ய நிர்வாஹம் செய்வதும், அரசியல் என்று தனியாக ஒன்றைப் பெரிசுபடுத்துவதும் வழக்கமாயிருக்கிறது.

துருக்கர், வெள்ளையர் ஆட்சிகளில்

வெள்ளைக்காரர் ஆட்சிக்கு முன் நடைபெற்ற துருக்கர் ஆட்சி ஸமாசாரம் என்னவென்றால், முகலாயர்களும், மற்ற அனேக ஸுல்தான்களும் அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்களுடைய மதத்தில் நிரம்பப் பற்றுக் கொண்டிருந்தவர்கள். நம்மைப் போலவே அவர்களுக்கும் சட்டப் புஸ்தகமே மத ப்ரமாணமுள்ளதுதான். ஷாரியத் என்று அதற்குப் பேர். அதன்படிதான் அவர்கள் தீர்ப்புப் பண்ணியது. ஆனாலும் அது நம்முடைய தர்மசாஸ்த்ர ஸம்பந்தமில்லாதது. நம்முடைய தர்ம ஆசரணைகளையும் அனுஷ்டானங்களையும் முடிந்த மட்டும் அழிப்பதுதான் அவர்களுடைய எண்ணமாயிருந்ததால் பெரும்பாலான ஹிந்து ஸமூஹத்தைப் பொறுத்தமட்டில் ராஜாங்க நிர்வாஹம் அவைதிகமாகத்தான் நடந்தது.

இதைச் சொல்லும்போதே இன்னும் இரண்டு விஷயங்களைச் சொல்ல வேண்டும். வேத விரோதமான முறை ரொம்பவும் காரமாகப் போய்விடாமல் இரண்டு ஸ்பூன் நெய்விட்டது போன்ற இரண்டு விஷயங்கள். ஒன்று – பலாத்கார மத மாற்றம் நடக்கத்தான் செய்தது என்றாலும், மதம் மாறாமல் இருந்த ஹிந்து ஸமூஹமானது பெரும்பாலான பிரச்னைகளைத் தங்கள் ஜாதி நாட்டாண்மைகளின் மூலமே தீர்த்துக் கொள்ளும்படி அப்போதும் விட்டிருந்தார்கள். இந்த அளவுக்கு நம்முடைய பூர்விகர்களின் முறையே தொடர்ந்து அனுஸரிக்கப்பட்டது. அக்காலங்களில் அந்தந்த ஸமூஹ நாட்டாண்மையே அந்தந்த ஜனங்களின் பிரச்னைகளையும் வழக்குகளையும் விசாரித்து முடிவுகள் எடுப்பதுதான் அதிகம். ராஜ ஸமூஹத்தின் விசார

ணைக்கும் ராஜாங்க நீதி ஸ்தலங்களுக்கும் போன கேஸ்கள் குறைச்சல். இந்த நாட்டாண்மை எடுபடாமல் பழையபடி நடந்தவரைக்கும் அந்த அளவுக்குத் தர்மசாஸ்த்ர விதிகளில் ராஜாங்கச் சட்ட திட்டங்களின் குறுக்கீடு குறைக்கப்பட்டிருந் தது. இன்னொன்று - விக்ரஹங்களை உடைப்பது, கோயிலை அழிப்பது என்றெல்லாம் அவர்கள் பண்ணினாலும்கூட, ஹிந்து ஸமூஹத்துக்காகச் சட்டம் போடும்போது பஹிரங்கமாக நம் முடைய சாஸ்த்ரிய வாழ்க்கையைப் பாதிக்கும்படியாகவோ, தர்ம சாஸ்த்ர விதிகளுக்கு விருத்தமாகவோ போட்டதில்லை. பலாத்காரமாகப் பலரைத் தங்கள் மதத்துக்கே மாற்றிக் கொண்டு அப்படி மாறியவர்கள் தங்களுடைய மதக்கொள் கைப்படியே நடக்க வேண்டுமென்று நிர்பந்தித்தாலும், இப்படி மாற்றாமல் விட்டு வைத்திருந்த ஸமூஹம் அதன் தர்மப்படியே நடப்பதை ஆக்ஷேபிக்கவில்லை; அதன் தர்ம விதிகளை அரசாங்கச் சட்டத்தால் மாற்றவுமில்லை. (உதாரணமாக ஹிந்து ஸ்த்ரீகள் விவாஹரத்து செய்துவிட்டு இரண்டாம் கல்யாணம் செய்து கொள்ளலாம், ஹிந்து ஸ்தீரீகளுக்கு ஸொத்தில் பங்கு தரவேண்டும் என்றெல்லாம் அவர்கள் சட்டம் கொண்டுவர வில்லை.)

அவர்களுடைய உள்ளெண்ணம் எதுவாயிருந்தாலும், மிகப் பெரிய மெஜாரிட்டியான ப்ரஜைகளின் அத்ருப்தியையும் விரோதத்தையும் ஸம்பாதித்துக் கொண்டு ஆட்சி நடத்த முடியாது என்பதை உத்தேசித்தாவது அவர்கள் இந்த இரண்டு அம்சங்களை அனுஸரிக்க வேண்டியதாயிருந்தது.

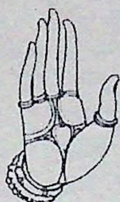
வெள்ளைக்காரர் ஆட்சியிலும் இந்த இரண்டும் தொடர்ந் தது. ஆனால் முன்னாலே இருந்தவர்கள் அடி, பிடி என்று பலாத்காரமாகவே போவது அதிகமாகவும் தந்த்ரமாக ஏமாற் றிச் செய்வது குறைவாகவும் இருந்தது என்றால், இவர்களோ அதைத் திருப்பி வைத்து வெளியிலே பலாத்காரம் அதிகம் தெரியாமலே நயவஞ்சகமாகப் பண்ணி ஹிந்து தர்மத்தை உள்ளூற உளுத்துப்போகச் செய்தார்கள். ஆகையால் விக்டோ ரியா ப்ரகடனத்திலிருந்து நேரடியாக மத விஷயங்களில் ப்ரவேசிக்காதது போலத்தான் சட்டங்கள் செய்தார்களென்றா லும், நேர் அடியைவிடப் பலமாக உள்ளே போய்த் தாக்குகிற தந்த்ர அடியாகத் தங்கள் உத்யோகங்களைக் காட்டி, அதற்குத்

தேர்ச்சி பெறுவதற்காக ஒரு கல்விமுறையையும் காட்டி, அந்தக் கல்வி முறையால் ஹிந்துக்களே ஹிந்து தர்ம சாஸ்த்ரவிதிகளில் நம்பிக்கை இழந்துவிடும்படியாகப் பண்ணினார்கள். புதிய அரசியல் கொள்கைகள், ஸமூஹக் கொள்கைகள், சரித்ர ஆராய்ச்சி, பாஷை ஆராய்ச்சி, சாஸ்த்ர ஆராய்ச்சி என்றெல் லாம் ரொம்ப 'இம்பார்ஷிய'லாகச் செய்கிறாற் போலவே பலவற்றைக் கொண்டு வந்து அவிழ்த்துவிட்டுக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக நம்முடைய ஸமூஹ அமைப்பு, சாஸ்த்ராபிமானம் எல்லாம் கலகலத்துக் கொண்டே வரும்படியாகக் 'கைங்கர்யம்' பண்ணினார்கள். ஹிந்து என்பவன் இன்னொரு மதத்துக்கு மாற வேண்டுமென்பதில்லை, ஹிந்துவாக இருப்பது போல இருந்துகொண்டே அந்த மத சாஸ்த்ரங்களில் அடியோடு நம்பிக்கையில்லாதவனாக, அடியோடு, அவைதிகமாக ஆகும் படிப் பண்ணிகாட்ட முடியுமென்று நிரூபித்துவிட்டார்கள். ஜனங்களில் ஒரு பகுதியை நேராக அவர்களுடைய மதத்துக் குள்ளும் இழுத்துக் கொண்டார்கள்!

இதிலே ஒரு வேடிக்கை! அவர்களுடைய தேசங்களில் மதபீடத்துக்கும் ராஜபீடத்துக்கும் ஓயாமல் பலப் பரீக்ஷை நடந்து, முடிவில் இரண்டையும் தனித்தனியாக எல்லை வகுத்துப் பிரித்து, ராஜாங்கச் சட்டமுறையைப் பெரும்பாலும் மத ஸம்பந்தமில்லாததாகத்தான் செய்து கொண்டிருக்கிறார் கள். ரோமன் கேதலிக் மதம், லூதரனிஸம் என்கிற மாதிரி ஒன்றை State Religion என்று அனேக ஐரோப்பிய நாடுகளில் வைத்துக் கொண்டிருந்த போதிலும் இப்படி இருக்கிறது. பிஷப்புகளிலேயே ஒரு பிரிவை இங்க்லாண்டில் ராஜா நியமிப் பது; அவர்களுக்கும் House of Lords-ல் (ப்ரபுக்கள் ஸபையில்; நம் தேச 'மேல் சபை' மாதிரியானதில்) ஸ்தானம் தருவது; ஆர்ச்பிஷப் ஆஃப் காண்டரிபரிதான் ராஜாவுக்குக் 'காரனே ஷன்' (பட்டாபிஷேகம்) பண்ணுவது – என்றெல்லாமிருந்தா லும், நேராக ஸமய விஷயமாயில்லாத ஸமூஹச் சட்டம் எல்லாமே அரசியல் கருத்துகளின் மேலேயே பண்ணுவதாகத் தான் இருக்கிறது. ஷாரியத் மாதிரி கிறிஸ்துவ மதச் சட்ட புஸ்தகம் என்ற ஒன்று எப்போதுமே இருந்ததில்லை. கிறிஸ்து வுக்கு முன்னாலிருந்த ஹீப்ரூக்களுக்கு நம் தர்ம சாஸ்த்ரங் களைப் போலவும் ஷாரியத் போலவும் மத ப்ரமாணமுள்ள

சட்டமுறை இருந்தாலும் பிற்பாடு ஹீப்ரு ஸமூஹமானது கிறிஸ்துவம், யூத மதம் என்று உடைந்தபோது கிறிஸ்து தம்மை அனுஸரிப்பவர்களுக்கு அனேக ஒழுக்கங்களையும், வாழ்முறை நியமங்களையும் உபதேசித்தாரென்றாலும், சட்ட சாஸ்த்ரம் என்று சொல்லும்படியாக codify செய்து ஒன்றும் கொடுக்க வில்லை. அதனால் அப்புறம் போப்புகளுக்கும் ராஜாங்கங் களுக்கும் நித்ய யுத்தமாக இருந்து, முடிவில் மத பீடம் ராஜாங்க பீடம் இரண்டும் தனித்தனி அமைப்புகளாக ஆகி, ராஜாங்கங்களால் 'ஜுரிஸ்ப்ரூடன்ஸ்' (நீதி சாஸ்த்ரம்) ஏற்படுத்தப் பட்டபோது அவற்றில் மத ப்ரமாணத்துக்கு அதிக மாக இடமே இல்லாமல் 'ஸெக்யுலர்' என்று சொல்லும்படி தான் அமைந்தது. ஸயன்ஸும் இந்த ஐரோப்பிய நாடுகளில் தான் தோன்றி அபிவ்ருத்தி கண்டது. அதிலே கண்ட உண்மை கள் அவர்களுடைய மதக் கொள்கைகளுக்கு ரொம்பவும் வித்யாஸமாகயிருந்தனவாதலால் அவர்களுக்கு மதாபிமானம், மதானுஷ்டானம் ஆகியன துருக்கர்ளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது ரொம்பக் குறைவாக ஆயின.

நான் வேடிக்கை என்று சொல்ல வந்தது எதையென்றால், இப்படி அவர்களே ஸ்வமத அபிமானம் குன்றி, ஸயன்ஸிலும் நாகரிக இந்த்ரிய ஸுகத்திலும் அதிகமாக விழுந்த போதிலும் கூட, நம்முடைய ஆட்சிக்குக் கீழே வந்துவிட்ட இந்த இந்தியா தேசத்துக்கு இப்படி மஹோன்னதமாக ஹிந்துமதம் என்று ஒன்று இருப்பதா?' என்று மட்டும் கரித்திருக்கிறது! அதனால் இங்கே அவர்களுடைய மதத்தை வேர் பிடிக்கப் பண்ணவும், நம்முடைய மதத்தின் வேரை அரிக்கப் பண்ணவும் என்னவெல் லாம் தந்த்ரமாகச் செய்யலாமோ அத்தனையும் செய்தார்கள். இருந்தாலும் சட்டம் என்று செய்யும்போது நம்முடைய மத சாஸ்த்ர விதிகளை நேராகப் பாதிக்கும்படியாகத் துணிந்து எதுவும் செய்யாமலேதான் இருந்தார்கள்.

'ஸொந்த' ஸர்க்காரின் அத்துமீறல்!

ஆக, துருக்க – வெள்ளைக்கார ஆட்சிகளில்கூட நம் சாஸ்த்ர ஸம்மதமாகவோ, சாஸ்த்ர ஸம்பந்தமுள்ளதாகவோ நிர்வாஹம் நடக்காவிட்டாலும் அதை அப்பட்டமாக மீறும் படி ஹிந்து ஸமூஹத்தைக் கட்டாயப் படுத்தி ராஜாங்கச் சட்டம் செய்வதென்பது இல்லை. இந்த மஹாப் பெரிய அத்துமீறல் நம்முடைய 'ஸொந்த'மான ஸ்வதந்த்ர ஸர்க்காரால் தான் செய்யப்பட்டு வருகிறது! தேச ஸ்வதந்த்ரம் என்று சொல்லிக்கொண்டே தங்களுடைய ஸொந்த வாழ்க்கைமுறை, எண்ணப் போக்கு எல்லாவற்றையும் வெள்ளைக்கார வழிக்குப் பரதந்த்ரமாக்கிவிட்டவர்கள் நடத்தும் குடியரசின் ரூபம் இப்படியிருக்கிறது!

மத ஸம்பந்தமில்லாத செக்யுலர் ராஜாங்கம் என்று பேர். ஆனாலும் கிறிஸ்துவ மதம், துருக்க மதம் ஆகியவற்றைச் சேர்ந்தவர்கள் அவர்களுடைய மத ஸம்ப்ரதாயங்களின்படியே செய்யப் பூர்ண ஸ்வதந்திரம் தந்திருக்கிறதே தவிர, ஹிந்துக்கள் என்று வரும்போது மட்டும் அவர்களுடைய மதக் கொள்கை களைப் பாதிக்கும்படியாக என்ன வேண்டுமானாலும் செய்ய லாம் என்றே சட்டங்கள் வகுத்து வருகிறார்கள். இப்போது நடக்கும் 'ஸெக்யூலரிஸம்' என்பது ஹிந்து சாஸ்த்ரங்களை மீறுவது, அவற்றின் மரியாதையைக் கெடுப்பது என்பதுதான். முக்யமாக, சாஸ்த்ரகாரகர்களுக்குத் தெரியாத, அல்லது பிடிக்காத ஸமத்வம் தங்களுக்குத்தான் தெரியும்; அவர்கள் பாரபக்ஷமாகப் பண்ணியதையெல்லாம் தாங்கள் சீர்படுத்த வேண்டும்' என்ற அபிப்ராயத்தில் கார்யங்கள் செய்து வருகிறார்கள்.

கோபித்துக் கொண்டு ப்ரயோஜனமில்லை. சாந்தமாக, ஸாத்விகமாக எடுத்துச் சொல்வதுதான் நம் கடமை. ஈச்வரனை நம்பி, அவனை ப்ரார்த்தித்துக் கொண்டு, 'நம்முடைய பெரிய மரபையும் நாகரிகத்தையும் சீர்திருத்தம் என்ற பெயரில் சிதைத்து விட்டால், அப்புறம் லோகம் பூராவுக்கும் வழிகாட்டி யாக இருந்த அதுமாதிரியான ஒன்றை மறுபடி உண்டாக்கவே முடியாது' என்பதைப் புதிதாக நிர்வாஹத்துக்கு வந்திருப்பவர் களுக்கு நன்றாக விளக்கிச் சொல்ல வேண்டும். நல்ல வழிக்கு வருவார்கள் என்று நம்பி, கோபதாபமில்லாமல் ஈச்வர ஸ்மரணையோடு சொன்னால் நிஜமாகவே வழிக்கு வருவார் கள். புது நிர்வாஹம் சின்னக் குழந்தையாயிருக்கிறது. ஒரு குழந்தை எப்படி வீட்டுப் பெரியவரிடம், அவர் ஊருக்கே மதிப்பு வாய்ந்த ச்ரௌதிகள் என்றால்கூட, ஸ்வாதீனமாகப் போய் அவருடைய சிகையைப் பிய்த்து, குண்டலத்தை இழுத்து, அவர் மேலேயே அசிங்கம் பண்ணிக்கூட விளையாடுமோ அப்படித்தான் ஸொந்த ஸ்வாதீனத்தின் மேல் நம்முடைய குழந்தை நிர்வாஹஸ்தர்கள் பாரத தர்மத்தைப் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறார்களென்றும், அஞ்சு வயஸாகி ஸ்கூலில் போட்டால் குழந்தை அடங்கி, விஷயங்களைப் புரிந்து கொள்கிறது போல், இன்னும் கொஞ்ச காலம் போனால், நாமும் விடாமல் 'வாத்தியார்' பண்ணிக் கொண்டு தர்ம ந்யாயங்களைச் சொல்லிக் கொண்டேயிருந்தால் ஸரியாகி விடுவார்களென்றும் நம்புவோம்.

ஆனாலும் தற்போது அவர்கள் பண்ணுவது தப்பான சாஸ்த்ரம் அல்லது ஸம்ப்ரதாயத்தை ஸரி செய்வதாக நினைத் துக் கொண்டு செய்கிற தப்புதான்!

இதில் ஓர் அம்சமாகத்தான், ஸொத்து இருக்கிறவனுக்கு மட்டும்தான் சட்டஸபை, நகரஸபை ஆகியவற்றில் அங்கம் வஹிக்கத் தகுதி உண்டு என்றால் அது ஒரு Vested Interest (ஒரு குறிப்பிட்ட கும்பலின் நலனை மட்டும் நிலைப்படுத்தும் பட்சபாத அக்கறை) என்று கண்டனம் செய்து, ஸகல ஜனங்களுக்கும் தகுதி உண்டு என்று பண்ணியிருப்பது.

ஆனாலும் இப்போதும் அபேக்ஷகர் டெபாஸிட் தொகை என்று ஒன்று கட்ட வேண்டும் என்று வைத்திருக்கிறார்கள்.

பொழுது போகாமல் எவன் வேணுமானாலும் தேர்தலுக்கு நின்றுவிடப் படாதே என்பதற்காக இப்படி வைத்திருப்பதாகச் சொல்லலாமாயினும், ஏழை இந்தியாவில் டெபாஸிட் தொகைக்குக்கூட வக்கில்லாமல் எத்தனையோ பேர் இருப்பார்கள் என்பதைப் பார்க்கும்போது இது இவர்கள் பெரிதாகச் சொல்கிற ஸமத்வத்துக்கு விரோதமானதுதான். பொருளில்லாத ஒரு அபேக்ஷகன் டெபாஸிட்டுக்காகவே ஒருவன் தயவை நாடவேண்டியதாகும். இதுவே 'கரப்ஷ'னுக்கும், பட்சபாதச் சலுகைக்கும் வழி திறப்பதாக ஆகலாம். வரி கட்டும் தன் ஸொந்த நிலம், ஸொந்த மனைக்கட்டில் வீடு முதலிய ஐவேஜி அபேக்ஷகருக்கு இருக்க வேண்டும் என்று விதி செய்தபோது இந்த ஊழலம்சத்துக்கு இடமில்லை!

குறைவான லஞ்ச ஹேது

மனுஷ்ய ஸ்வபாவத்தைப் பார்த்தால் ஸொத்து, ஸ்வதந்த்ரம் உள்ளவன்தான் லஞ்சம் வாங்குகிற வாய்ப்புக் குறைச்சல். இப்படி நான் சொன்னால் நீங்கள் ஒப்புக் கொள்ளாமல் சண்டைக்கு வரலாம். பேர் பேராக ஆஸாமிகளைக் காட்டி, 'லக்ஷம், பத்து லக்ஷம் என்று சேர்த்த பிற்பாடும் இவர்களெல்லாம் இரண்டு கையாலும் வாங்கிக் கொண்டே இருக்கிறார்களே!' என்று கேட்கலாம். ஆனாலும் இப்படி வாழ்க்கையே பணம்தான் என்று பணத்துக்காகப் பறக்கிற போக்கு நம்மிடையே ஏற்பட்டது ஸமீப காலத்தில்தான். ஆத்ம ஸம்பத்து தேய்ந்துகொண்டே வந்து, அதே ஸமயத்தில் நூதன நூதனமாக போக்யப் பொருள்கள் கடைக்கு வருவதாகவும், பேப்பர் ரூபாயென்றும், அதை லக்ஷம், கோடி என்று பாங்க் என்பதாக ஒன்றில் எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் போட்டு வைக்கலாம் என்றும் ஏற்பட்ட பிற்பாடுதான் நம் ஜனங்களுக்குப் பணமே குறி, பணம் சேர்ப்பதே வாழ்க்கை லக்ஷ்யம் என்று ஆனது. இதற்கு முந்தி, போக்ய வஸ்துகளுக்கு ஓர்

அளவு இருந்தவரையில், இருந்த வஸ்துகளின் அனுபோகத்தையும் கட்டுப்படுத்தும் சாஸ்த்ரங்களில், பொதுவாக ஜனங்களுக்குப் பயம் இருந்தவரையில், பாங்கில் ஸர்வ ஜாக்ரதையாக எத்தனை வேண்டுமானாலும் போட்டு வைத்துக் கொள்ள இடம் இல்லாத வரையில், நம்முடைய மக்களுக்குப் பணத்தில் இத்தனை ஆசை இருக்கவில்லை. அதனால் பணக்காரர்கள் லஞ்சம் வாங்கும் வாய்ப்பு அப்போது ரொம்பக் குறைவுதான். இப்போதுங்கூட, 'கம்பேரடிவ்'வாக (ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பிட்டு)ப் பார்த்தால் பணமே இல்லாதவன் பதவிக்கு வந்தால் 'கண்டது காணாதது மாதிரி' என்கிறபடி, வசதி படைத்தவனைவிட ஜாஸ்தியாகத்தான் பணத்தாசை பிடித்துக் கை நீட்டலாம். ஸமத்வம் என்று சொல்லிக் கொண்டு இம்மாதிரியான நடைமுறை உண்மைகளை மறந்து தர்மத்துக்கும் நீதிக்கும் ஹானி செய்வது உசிதமல்ல.

நம்முடைய ஸமத்வ முறையிலேயே காஷியர் மாதிரியான வேலைகளுக்கு ஸெக்யூரிடி கட்ட வேண்டுமென்று வைத்துத் தானே இருக்கிறார்கள்? அப்போது அந்தப் 'போஸ்ட்'டுக்கு ஏழை 'டிஸ்க்வாலிஃபை'தானே ஆகிறான்? இது எப்படி ஸமத்வம்? பணத்திலே புழங்குகிறவன் அவற்றைக் கையாடக் கூடும் என்ற நடைமுறை இயற்கையை இங்கே கருத்தில் கொண்டுதான், பொதுப்பணம் கையாடப்படக் கூடாதே என்பதற்காக இங்கே மட்டும் ஸமத்வத்தை விட்டுக் கொடுத்து, கையாடல் நேர்ந்தாலும் ஈடுகட்டும்படியாக ஸெக்யூரிடி, டெபாஸிட் என்று ஒன்றை வைத்து ஒழுங்கு செய்திருக்கிறார்கள். பணத்தில் புழங்குகிறவன் கையாடல் செய்யக்கூடும் என்கிற மாதிரியான இன்னொரு யதார்த்த இயற்கைதான், ஜனங்களோடு புழங்குகிற ஓர் ஊர் ஸபைக்காரன் அவர்களிடம் லஞ்சம் வாங்கிக் கொண்டு அவர்களுடைய ஸ்வய நலத்தைப் பேணும்படியான ஸௌகர்யம் ஏதாவது செய்து கொடுக்கக் கூடும் என்பதும்!

லஞ்சத்தைச் சோழ சாஸனத்தில் 'கையூட்டு' என்று சொல்லியிருக்கிறது. ரூபாயிலே கை கொஞ்சம் ட்ரிக் பண்ணி ட்ராமா ஆடுவதை, விளையாடுவதை 'கை ஆடல்', கையாடல் என்கிறோம். கையில் ஊட்டிவிடுகிற மாதிரி ரஹஸ்யமாகப் பணத்தை வைத்து லஞ்சம் கொடுப்பதைக் 'கை ஊட்டு'

என்று அக்காலத்தில் சொல்லி வந்திருக்கிறார்கள். வாயில் சாதத்தை ஊட்டும்போது அது என்ன சாதம், அதற்குள்ளே என்ன 'தொட்டுக்கொள்ள' ஒளித்து வைத்திருக்கிறது என்பது எதுவும் வெளியில் தெரியாது; தட்டிலோ, கையிலோ போட்டு அதை ஒருவர் வாயிலே போட்டுக் கொள்ளும்போது பல பேருக்குத் தெரிவதுபோல இல்லாமல், யாருக்கும் தெரியாமல், எந்தக் கணக்கு வழக்கிலும் வராமல் பணத்தைக் கையிலே ஊட்டுகிற மாதிரி அழுத்திவிட்டுப் போவது கையூட்டு! சாதத்தை வாய் முழுங்குகிற மாதிரி பணத்தைக் கை முழுங்கிவிடும்!

கையாடல் கூடாது என்பதற்காக ஸெக்யூரிடி கேட்பது போலத்தான், கையூட்டுப் பெறும் வாய்ப்பைக் குறைப்பதற் காகவே ஊர்ஸபைக்காரனாகிறவனுக்கு ஏதோ கொஞ்சம் பூ ஸ்திதி, வீடு என்றெல்லாம் இருக்க வேண்டுமென்று விதி செய்திருப்பது. ஆகவே இது ஸரியானால் அதுவும் ஸரிதான். இங்கே ஸமத்வம் அல்ல நடத்திக் காட்ட வேண்டிய விஷயம் – தூய்மையான நிர்வாஹமே விஷயம். ஸபைக்காரன் பொதுப் பண நிர்வாஹத்திலே தப்பு செய்து விட்டானென்றால் அதனால் ஏற்படும் நஷ்டத்துக்கு அவனுடைய ஸொத்திலிருந்து 'அட்டாச்' செய்துவிட வேண்டும் என்பதாக வைத்து, இதற்கு ஸெக்யூரிடி மாதிரிதான் ஸொத்துத் தகுதி ஏற்படுத்தியிருக்கிறார் கள். இங்கே தனி ஆளின் கௌரவ அகௌரவங்களைக் குறித்த ஸமத்வ வாதத்துக்கு இடமில்லை; ஓர் ஊரின், ஒரு ஜன ஸமூஹத்தின் ஸொத்து ந்யாயமாகப் பரிபாலிக்கப்பட வேண்டும் என்ற தர்ம நியாயமான தத்வம்தான் இங்கே கவனித்துப் பேணப்பட வேண்டிய விஷயம் என்பதைக் கருத் தில் கொண்டு அப்படியே செய்திருக்கிறார்கள்.

அதோடுகூட ஓர் ஊரிலே நிலபுலன், வீடு வாசல் உள்ளவன் என்றால் அவன் பொறுப்பில்லாமல் அதைவிட்டு ஓடமாட் டான். ஆனபடியால் இப்படிப்பட்டவன் ஊரோடு இருந்து, ஊரின் கஷ்ட நஷ்டங்களை எப்போதும் தெரிந்து கொள்ளும் படியிருக்கும்.

உழைத்துப் பணம் போட்டு ஓர் உடைமையைப் பெற்ற வன் அதனிடம் வைத்துள்ள பற்றைப்போல, அக்கறையைப்

போல, ராஜமான்ய நிலம் பெற்றவனுக்கு அதனிடம் இருக்காது. பிதுரார்ஜிதமாக ஒரு நிலமோ, வீடோ, வந்தால் அதனிடமும் ஒரு தினுஸான வாஞ்சையே இருக்கும். அம்மாதிரி grant-ஆக, gift-ஆகப் பெற்றதில் இராது. தனக்காக்கும் பஹுமானமாய் வந்தது என்பதில் தற்காலிகமாக ஒரு மோஹம் இருந்தாலும், அது நாள்பட்டு உறுதியான பிடிப்பாக நிற்காது. வெறும் ராஜமான்ய நிலத்திலேயே காலம் கழிக்கிற வன் அதைவிட்டு ஓடவும் இடம் ஏற்படும். இதனால்தான் ஸொந்த அல்லது பிதுரார்ஜித நிலத்தை உடைமையாகப் பெற்றிருந்து அதற்கு வரி கட்டுகிறவனாக இருக்க வெண்டும் என்று விதி செய்திருக்கிறது.

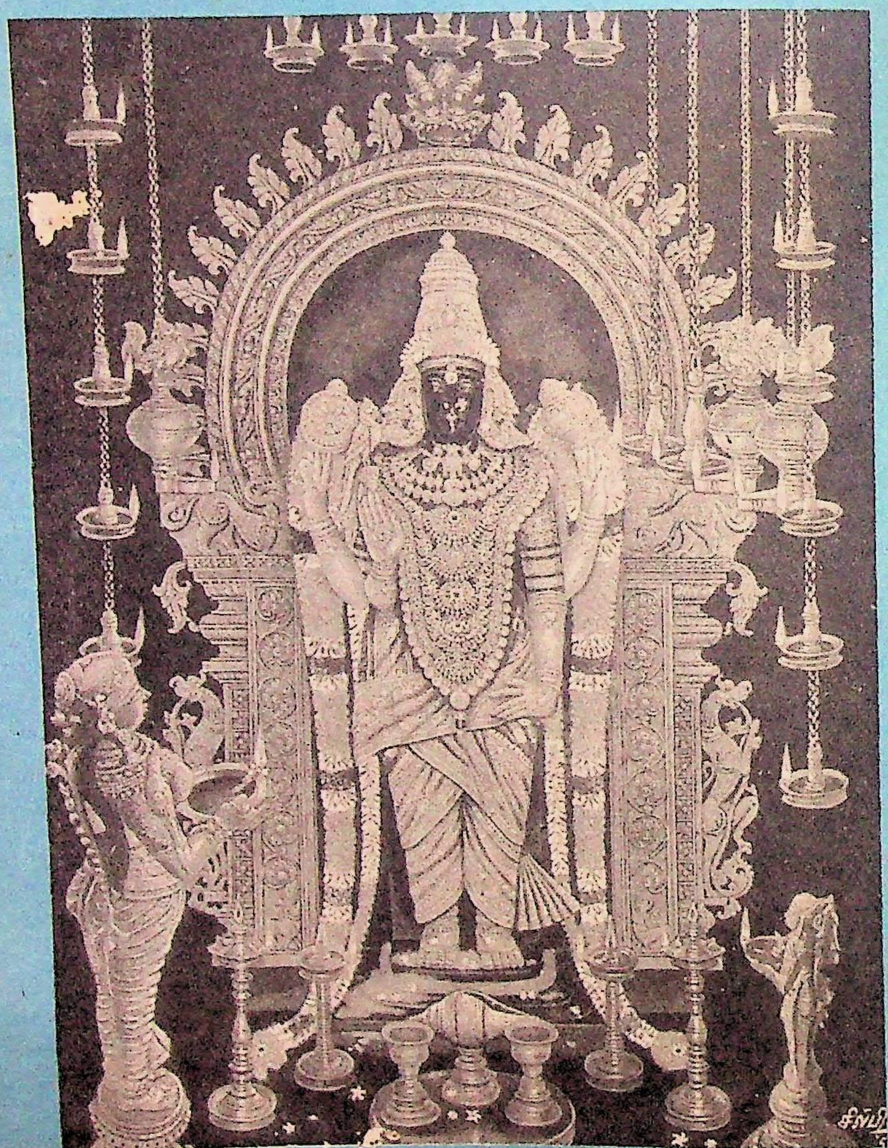
வேத வித்யையில் சிறப்புப் பெற்றவர்களாகவும், வேத பாஷ்யம் போதிக்கிறவர்களாகவும் இருக்கப்பட்டவர்கள் மற்ற வர்களைவிடவும் த்ரவ்ய சபலத்துக்கு ஆளாகாமல், போதும் என்ற மனஸோடு எளிமையாக வாழ்ந்து வருவதை அந்நாளில் கண்கூடாகப் பார்த்திருக்கிறார்கள். அதனால் அவர்களுடைய நடத்தை சுத்தத்தில் கொண்ட அதிகப்படி நம்பிக்கையின் பேரில் இப்படிப்பட்டவர்களுக்கு மட்டும் மிகக் குறைச்சலான நிலபுலன் இருந்தாலும் போதும் என்று விதியை 'ரிலாக்ஸ்' செய்து, நிபந்தனையைத் தளர்த்திக் கொடுத்திருக்கிறது. பொது வாகக் 'கானிலத்துக்கு மேல் நிலமுடையான்' என்று யோக்ய தாம்சம் நிர்ணயித்ததற்கு sub-clause-ஆக (உபஷரத்தாக), அதில் பாதியான 'அரைக்கானிலமே உடையானாயினும் ஒரு வேதம் வல்லானாய், நாலு பாஷ்யத்திலும் ஒரு பாஷ்யம் வக்காணித் தறிவான்' தேர்ந்தெடுக்கப்படலாம் என்று சேர்த்திருக்கிறது.

இருந்தாலும் இவனுக்கும்கூட ரிலாக்ஸேஷன்தான்; எக்ஸெம்ப்ஷன் இல்லை. இவனுக்கும் ஸொத்து கொஞ்சமாவது இருந்தாக வேண்டுமென்றே வைத்திருக்கிறார்கள்!

அடுத்த புத்தகத்தில்...

பொதுவாழ்க்கை என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் இடம்பெறுகின்றன.

மாயூரம் - ஸ்ரீ அபயாம்பிகை